

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΝ ΑΘΗΝΩΝ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝ ΜΑΘΗΜΑΤΩΝ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝ ΜΑΘΗΜΑΤΩΝ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΕΛΛΗΝΩΝ ΚΑΙ ΛΑΤΙΝΩΝ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΩΝ

12/5/68

Χ. Παπαχρυσ

130-

ΙΩΑΝΝΟΥ Θ. ΡΩΣΣΗ Δ. Φ.
ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΥ

ΣΧΟΛΙΚΗ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡΩΝ ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΥ

(ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΓΚΕΚΡΙΜΕΝΗΝ ΕΚΔΟΣΙΝ Θ. ΡΩΣΣΗ)

ΠΡΟΣ ΧΡΗΣΙΝ
ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ΤΗΣ ΤΡΙΤΗΣ ΤΑΞΕΩΣ ΤΩΝ ΤΕΤΡΑΤΑΞΙΩΝ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ
ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΝΤΙΣΤΟΙΧΟΥ ΤΑΞΕΩΣ ΤΩΝ ΛΟΙΠΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ
ΤΗΣ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΙΩΑΝΝΟΥ Θ. ΡΩΣΣΗ
ΟΔΟΣ ΦΙΛΟΘΕΑΣ ΚΑΙ ΝΙΚΟΔΗΜΟΥ
(Παρά τὸ Μητροπολιτικὸν Μέγαρον)

1929

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΕΡΕΥΝΑΣ ΚΑΙ ΠΡΟΒΛΕΨΕΩΣ
ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΕΡΕΥΝΑΣ ΚΑΙ ΠΡΟΒΛΕΨΕΩΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΕΡΕΥΝΑΣ ΚΑΙ ΠΡΟΒΛΕΨΕΩΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΕΡΕΥΝΑΣ ΚΑΙ ΠΡΟΒΛΕΨΕΩΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΕΡΕΥΝΑΣ ΚΑΙ ΠΡΟΒΛΕΨΕΩΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΕΡΕΥΝΑΣ ΚΑΙ ΠΡΟΒΛΕΨΕΩΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΕΡΕΥΝΑΣ ΚΑΙ ΠΡΟΒΛΕΨΕΩΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΕΡΕΥΝΑΣ ΚΑΙ ΠΡΟΒΛΕΨΕΩΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΕΡΕΥΝΑΣ ΚΑΙ ΠΡΟΒΛΕΨΕΩΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΕΡΕΥΝΑΣ ΚΑΙ ΠΡΟΒΛΕΨΕΩΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΕΡΕΥΝΑΣ ΚΑΙ ΠΡΟΒΛΕΨΕΩΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΕΡΕΥΝΑΣ ΚΑΙ ΠΡΟΒΛΕΨΕΩΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΕΡΕΥΝΑΣ ΚΑΙ ΠΡΟΒΛΕΨΕΩΣ

1929

1929
ΡΟΣ
ΣΧΟ

ΙΩΑΝΝΟΥ Θ. ΡΩΣΣΗ Δ. Φ.
ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΥ

ΣΧΟΛΙΚΗ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ
ΧΑΡΑΚΤΗΡΩΝ ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΥ

(ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΓΚΕΚΡΙΜΕΝΗΝ ΕΚΔΟΣΙΝ Θ. ΡΩΣΣΗ)

ΠΡΟΣ ΧΡΗΣΙΝ
ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ΤΗΣ ΤΡΙΤΗΣ ΤΑΞΕΩΣ ΤΩΝ ΤΕΤΡΑΤΑΞΙΩΝ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ
ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΝΤΙΣΤΟΙΧΟΥ ΤΑΞΕΩΣ ΤΩΝ ΛΟΙΠΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ
ΤΗΣ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΙΩΑΝΝΟΥ Θ. ΡΩΣΣΗ
ΟΔΟΣ ΦΙΛΟΘΕΑΣ ΚΑΙ ΝΙΚΟΔΗΜΟΥ
(Παρά τὸ Μητροπολιτικὸν Μέγαρον)

1929

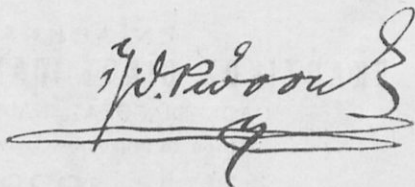
Τὸ ἔρσισμα τῆς κατὰ πάντας τοὺς αἰῶνας πνευματικῆς κινήσεως καὶ ἡ ἀκένωτος φωτὸς πηγῆ, ἐξ ἧς καταυγάζεται ἡ ἀνθρωπότης, εἶναι οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες καὶ Ῥωμαῖοι ποιηταὶ καὶ συγγραφεῖς, τῶν ὁποίων οἱ πλείστοι διδάσκονται ἐν τοῖς σχολαίοις τῆς Μέσης ἐκπαιδεύσεως. Ἐπειδὴ δὲ ἡ κατανόησις τούτων παρὰ τῆς μαθητιώσεως ἰδίᾳ νεότητος ἀποβαίνει διὰ ποικίλους λόγους ἄκρως δυσχερῆς, ἐγνωμὲν νὰ ἐκδώσωμεν διὰ ταύτην πρωτοτύπους τῶν εἰρημένων τῆς ἀρχαιότητος ποιητῶν καὶ συγγραφέων **Σχολικὰς μεταφράσεις**, δι' ὧν ἀῖρονται αἱ σοβαραὶ τῆς ἐρμηνείας δυσχερεῖαι, αἵτινες ἀφ' ἐνός μὲν χαλαροῦσι τὴν προθυμίαν πρὸς ἐπίμονον μελέτην τῶν ἀθανάτων ποιητῶν καὶ συγγραφέων τῆς προγονικῆς ἡμῶν εὐκλείας, ἀφ' ἐτέρου δὲ κατατρίβουσι χρόνον πολύτιμον ἐν τῇ διδασκαλίᾳ ἐπὶ μεγίστῃ ζημίᾳ τοῦ τῆς ἐμβαθύνσεως σταδίου, ἐν ᾧ τὰ μέγιστα ὁ νοῦς δξύνεται καὶ θετικῶς καλλισργεῖται.

Οἱ ποιούμενοι χρῆσιν τῶν ἡμετέρων σχολικῶν μεταφράσεων θέλουσι κατανόησις εὐχερῶς τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνας καὶ Ῥωμαίους ποιητὰς καὶ συγγραφεῖς, διότι ἡμεῖς οὐδὲν τὸ σκοτεινὸν καὶ ἀσαφὲς ἐν αὐτοῖς ἀφήκαμεν ἀνερμήνευτον. Διὰ τῶν ἐν παρενθέσει διπλῶν καὶ τριπλῶν πολλάκις ἐπεξηγήσεων καὶ πραγματικῶν παρατηρήσεων καὶ τῶν ἐν ἀγκύλαις προσθηκῶν καὶ νοημάτων, ἅτινα παρὰ τοῖς ἀρχαίοις παρελείποντο διὰ τὰς ἀλλοίας τοῦ τότε λόγου συνθήκας, ἐξωμαλύνουμεν τελείως τὸ ἔδαφος τῆς πλήρους ἐρμηνείας. Ἐπειδὴ δὲ ἡ τοιαύτη ἐπισώρευσις τῶν πολλαπλῶν ἐπεξηγήσεων καὶ προσθηκῶν δυνατὸν νὰ ἐπιφέρῃ σύγχυσιν, συνιστῶμεν τοῖς ἀναγνώσταις, ὅπως ἀντιπαρέρχωνται πᾶν τὸ ἐν ἀγκύλαις καὶ παρενθέσεσιν, ἐὰν θέλωσι νὰ ἔχωσι ἀμειώτατα τὴν εἰς τὸ νέον ἀπόδοσιν τοῦ κειμένου.

ΙΩΑΝΝΗΣ Θ. ΡΩΣΣΗΣ δ. φ.

Γυμνασιάρχης

Τὰ γνήσια ἀντίτυπα φέρουσι τὴν κάτωθι ὑπογραφήν μου

ΣΧΟΛΙΚΗ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ

ΧΑΡΑΚΤΗΡΩΝ ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΥ

Α'. ΠΕΡΙ ΕΙΡΩΝΕΙΑΣ

Ἡ μὲν εἰρωνεία [ἐὰν ἤθελέ τις νὰ δώσῃ τὸν δρισμὸν αὐτῆς] δύναται νὰ θεωρηθῇ ὅτι εἶναι, ἵνα περιλάβῃ τις [ταύτην] γενικῶς (ἤ: διὰ γενικοῦ δρισμοῦ), ἐπίπλαστος χειροτέρευσις (: ἐλάττωσις) τῶν πράξεων καὶ τῶν λόγων.

1.—Ὁ δὲ εἴρων [εἶναι τοιοῦτός τις] ὥστε (=οἶος), ἀφοῦ πλησιάσῃ τοὺς ἐχθροὺς του, νὰ θέλῃ νὰ κρυφθῇ (ἤ: νὰ θέλῃ νὰ μὴ φανερωθῇ, ὅτι μισεῖ [αὐτούς], καὶ [εἶναι τοιοῦτος, ὥστε] νὰ ἐπαινῇ [ἀνθρώπους] παρευρισκομένους, καθ' ὧν ἐπετέθη κρυφίως (ἤ: τοὺς ὁποίους διέβαλε κρύφα, ὅτε δηλ. δὲν παρευρίσκοντο, δὲν ἦσαν παρόντες] καὶ [εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε] νὰ ἐκφράξῃ τὰ συλλυπητήριά του πρὸς τούτους, οἵτινες χάνουσι τὴν δίκην [των]: καὶ [εἶναι τοιοῦτος, ὥστε] νὰ συγχωρῇ τοὺς κακολογοῦντας αὐτὸν καὶ νὰ μὴ δυσφορῇ (ἀσχάλλη, λυπῆται) διὰ τὰ ἐναντίον του λεγόμενα.

2.—Καὶ [εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε] νὰ διαλέγηται (ὁμιλῇ), πρὸς ἐκείνους, οἵτινες ἀδικοῦνται [ὑπ' αὐτοῦ] καὶ ὀργίζονται ἐπὶ τῇ ἀδικίᾳ, ἀταράχως (: μετὰ προφότητος, ἀπαθῶς) καὶ [εἶναι τοιοῦτος ὥστε] νὰ προστάξῃ νὰ ἔλθωσιν ἔπειτα (δηλ. ἄλλην ὥραν), ἐκεῖνοι οἵτινες ἐπιθυμοῦσι ταχέως (ἐσπευσμένως) νὰ ὁμιλήσωσι πρὸς αὐτὸν [περὶ τινος ὑποθέσεως].

3.—Καὶ [εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε] νὰ μὴ ἀποδέχεται τι ἐκ τούτων, τὰ ὅποια πράττει [ἦτοι ἐπιδιώκων νὰ καλύψῃ τὰ πρᾶ-

τόμενα, ἄλλα λέγει καὶ ἄλλα κάμνει], ἄλλα νὰ λέγῃ ὅτι σκέπτεται [περὶ τούτων]: καὶ [εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε] νὰ προσποιῆται ὅτι **νεωσι** (: πρὸ ὀλίγου) αὐτὸς ἦλθε [καὶ κατ' ἀκολουθίαν δὲν ἔχει γνῶσιν περὶ τῶν ἐρωτωμένων] καὶ ὅτι αὐτὸς ἀργὰ ἦλθεν εἰς τὴν οἰκίαν [του] [καὶ ἐπομένως δὲν προέλαβε τοῦτο ἢ ἐκεῖνο τὸ γεγονὸς] καὶ ὅτι εἶναι **ἀσθενής** (κακοδιάθετος) [καὶ κατὰ φυσικὸν λόγον ἀδυνατεῖ νὰ προσφέρῃ τὰς αἰτουμένας ὑπηρεσίας του].

4. — Καὶ πρὸς τοὺς ζητοῦντας παρ' αὐτοῦ δάνειον ἢ **ἔρανον** (ἤτοι συνεισφορὰν)[ὑπὲρ ἀπόρου ἢ ἄλλου τινός][εἶναι τοιοῦτός τις ὥστε] νὰ ἀρνηθῆται [δάνειον ἢ ἔρανον]: καί, ἐνῶ ἔχει ἀντικείμενα πρὸς πώλησιν, [εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε νὰ ἐθέλῃ] νὰ λέγῃ ὅτι δὲν ἔχει τι πρὸς πώλησιν [καὶ ἐπομένως δὲν εὐρίσκεται εἰς θέσιν οὔτε νὰ δανείσῃ οὔτε νὰ προσφέρῃ ἔρανον]: καὶ μὴ ἔχων τι πρὸς πώλησιν [εἶναι τοιοῦτος, ὥστε] νὰ εἴπῃ [ὅταν ὁ ἴδιος ἔχει ἀνάγκην δανείου] ὅτι ἔχει πράγματα πρὸς πώλησιν, [ἵνα βεβαίως ἔχῃ ὁ ταῦτα λέγων εἴρων παρὰ τοῖς ἄλλοις μεγάλην πίστιωσιν]. Καὶ ὅταν ἀκούσῃ τι, [εἶναι τοιοῦτος ὥστε] νὰ προσποιῆται ὅτι δὲν [ἤκουσε], καὶ ὅταν ἴδῃ τι [εἶναι τοιοῦτος, ὥστε] νὰ εἴπῃ ὅτι δὲν εἶδεν· καὶ ὅταν ὑποσχεθῇ [τι],[εἶναι τοιοῦτος, ὥστε νὰ εἴπῃ] ὅτι δὲν ἐνθυμεῖται [ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ὑπεσχέθη]: [καί, ὅταν ὀμιλήσωσι πρὸς αὐτὸν δι' ὑποθέσεις, εἶναι τοιοῦτος ὥστε] νὰ λέγῃ περὶ ἄλλων μὲν ὑποθέσεων ὅτι θέλει σκεφθῆ, ἄλλας δὲ ὅτι δὲν γνωρίζει, περὶ ἄλλων δὲ ὅτι μένει ἐκθαμβος καὶ περὶ ἄλλων ὅτι καὶ αὐτὸς μέχρι τοῦδε κάποτε οὕτως διανοήθη.

5.—Καὶ ἐν γένει [ὁ εἴρων εἶναι] ἱκανὸς νὰ κάμνῃ χρῆσιν τοῦ τοιούτου (τοῦ ἐξῆς δηλ.) τρόπου τοῦ λέγειν· «Δὲν πιστεύω [ὅτι τὰ πράγματα ἔχουσιν οὕτως, ὡς, ὃ φίλε, λέγονται ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων κλπ.], δὲν νομίζω, [ὃ συζητητὰ μου, ἀληθῆ τὰ λεγόμενα ἢ δρώμενα], διατελῶ ἐν ἐκπλήξει [μὲ ταύτην ἢ ἐκείνην τὴν ἔκβασιν κλπ.].» καὶ «λέγεις ὅτι αὐτὸς ἔχει γίνεαι **ἄλλος** (δηλ. διάφορος ἑαυτοῦ, ἤτοι ὅτι μετεβλήθη): καὶ ὅμως δὲν ἀνέφερε(διηγῆθη) πρὸς ἐμὲ ταῦτα [ἄτινα σύ, ὃ φίλε, λέγεις]: παράδοξον [φαίνεται] εἰς ἐμὲ τὸ πρᾶγμα [ὅπερ λέγεις]: λέγε [ταῦτα εἰς ἄλλον τινά· **ἐν ἀπορίᾳ δὲ διατελῶ** (ἢ: δὲν ἤξεύρω τί νὰ κάμω), πῶς νὰ μὴ σὲ πιστεύσω ἢ [πῶς] ἐκεῖ-

νον νὰ καταδικάσω, ἀλλὰ πρόσεχε μὴ σὺ πολὺ ταχέως (εὐκόλως) δίδεις πίστιν [εἰς πανουργίας καὶ λόγους αὐτοῦ τοῦ εἵδους].

Β'.—ΠΕΡΙ ΚΟΛΑΚΕΙΑΣ

[Ἐὰν δ' ἤθελέ τις νὰ δώσῃ τὸν ὀρισμὸν τῆς κολακείας], δύναται [οὗτος νὰ θεωρήσῃ (νομίσῃ) ὅτι ἡ κολακεία εἶναι συναναστροφή ἐξευτελιστικὴ, συμφέρουσα ὁμῶς εἰς τὸν κόλακα.

1.—[Λέγω] δὲ [ὅτι] ὁ κόλαξ [εἶναι] τοιοῦτός τις, ὥστε συγχρόνως, ἐνῶ πορεύεται, νὰ λέγῃ [εἰς τὸν κολακευόμενον]. «Ἐχεις ἐν νῶ (: συλλογίζεσαι, προσέχεις) ὅτι ἔχουσι πρὸς σὲ τὰ βλέμματα τῶν ἐστραμμένα οἱ ἄνθρωποι; Τοῦτο εἰς οὐδένα ἐκ τῶν ἐν τῇ πόλει συμβαίνει, ἐκτός εἰς σέ· ἐνεκωμιάζεσο χθὲς ἐν τῇ [Ποικίλῃ] στοᾶ διότι, ἐνῶ ἐκάθηντο [καὶ συνεζήτουν ἐν τῇ στοᾶ] περισσότεροι τῶν τριάκοντα ἀνθρώπων, καὶ ἐνέπεσε λόγος, τίς ἦτο ἄριστος [πολίτης], ἀπ' αὐτοῦ [τοῦ κολακευομένου ἀρχισαντες πάντες εἰς τὸ ὄνομά του [λέγω] ὅτι ἐτελείωσαν (ἐπανηλθον)] [καὶ κατ' ἔννοιαν: ἀφοῦ πρῶτον πάντες ἀνέφεραν τὸ ὄνομα αὐτοῦ—τοῦ κολακευομένου—μετὰ πολλὰς συζητήσεις πάντες κατέληξαν εἰς τὸ ὄνομα αὐτοῦ].

2.—Καὶ συγχρόνως ἐνῶ τοιαῦτα λέγει [εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε] νὰ ἀφαιρήσῃ ἀπὸ τοῦ ἱματίου [τοῦ κολακευομένου] κλωστήσαν (νημάτιον). Καὶ ἂν ἄχυρόν τι φερθῇ (προσκολληθῇ) ὑπὸ τοῦ ἀνέμου πρὸς τὰς τρίχας [τοῦ πώγωνος], [εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε] συλλέξῃ [αὐτὸ τὸ ἐπὶ τοῦ πώγωνος προσκολληθὲν ἄχυρον]· καὶ ἐπὶ ταύτῃ δὲ [τῇ τοῦ ἀχύρου περισυλλογῇ] γελάσας [εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε] νὰ εἴπῃ· «Βλέπεις; Διότι δὲν σὲ συνήντησα ἐν διαστήματι δύο ἡμερῶν, ἔχεις τὸν πώγωνα πλήρη λευκῶν [τριχῶν], ἂν καὶ (: μολονότι) ἔχεις ὑπὲρ πάντα ἄλλον ἀναλόγως τῆς ἡλικίας σου μαῦρα μαλλιά.

3.—Καὶ ὅταν αὐτὸς [ὁ κολακευόμενος] λέγῃ τι, [ὁ κόλαξ εἶναι ἱκανὸς] νὰ διατάξῃ τοὺς ἄλλους νὰ σιωπῶσι· καὶ [εἶναι δὲ τοιοῦτός τις ὁ κόλαξ, ὥστε] νὰ ἐπαινέσῃ [τὸ ἄσμα], ὅταν [ὁ κολακευόμενος]

μενος ἄδῃ· καὶ [εἶναι δ' ἱκανὸς ὥστε] διὰ σημείων νὰ ἐκδηλοῖ τὴν εὐαρέσκειάν του, ἐὰν θὰ παύσῃ [ὁ κολακευόμενος ἀπὸ τοῦ νὰ ἄδῃ, λέγων] «Εὐγε (bravo)» καὶ ὅταν [ὁ κολακευόμενος] ἐκφέρῃ σκῶμμά τι ψυχρὸν καὶ ἄνοστον, [ὁ κόλαξ εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε] νὰ γελᾷ ἐπὶ τῷ ψυχρῷ καὶ ἄηδεῖ σκώμματι, καὶ νὰ ὠθήσῃ τὸ ἱμάτιόν του εἰς τὸ στόμα, διότι δῆθεν δὲν δύναται νὰ συγκρατήσῃ τὸν γέλωτα.

4.—Καὶ [εἶναι ἱκανὸς] νὰ διατάξῃ τοὺς διαβάτας νὰ σταθῶσιν, ἕως ὅτου **ὁ κύριος** [ὁ κολακευόμενος δηλ.] ἤθελε περάσει.

5.—Καὶ [εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε], ἀφοῦ φέρῃ [εἰς τὸν οἶκον τοῦ κολακευομένου], **ἀφοῦ ἀγοράσῃ μῆλα καὶ ἀχλάδια** (ἢ : μετὰ ἀγορὰν μῆλων καὶ ἀχλαδίων), νὰ δώσῃ εἰς τὰ παιδιά [τοῦ κολακευομένου], ὅταν βλέπῃ [τὴν πρᾶξιν ταύτην] αὐτὸς [ὁ τῶν παιδῶν πατήρ] καὶ ἀφοῦ δὲ φιλήσῃ [ὁ κόλαξ ταῦτα, εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε] νὰ εἴπῃ «χρηστοῦ πατρὸς νεοσσοὶ (πουλάκια)».

6.—Καὶ ὅταν ἀγοράξῃ μετ' αὐτοῦ [τοῦ κολακευομένου] **ἐμβάδας** (: γαλότσας, galoche), εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε] νὰ εἴπῃ ὅτι ὁ ποῦς [τοῦ ἀγοράζοντος αὐτὰς κολακευομένου] εἶναι **συμμετριώτερος** (κανονικώτερος) τοῦ ὑποδήματος.

7.—Καὶ ὅταν [ὁ κολακευόμενος] πορεύηται πρὸς τινὰ τῶν φίλων [του], [ὁ κόλαξ] ἀφοῦ προπορευθῆ τρέχων [εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε] νὰ εἴπῃ [εἰς τὸν πρὸς ὃν ὁ κολακευόμενος πορεύηται φίλον] ὅτι «πρὸς σὲ ἔρχεται» **καὶ εἰς τὰ ὀπίσω σιραφελίς** (: καὶ ξαναγυρίσας) [νὰ εἴπῃ εἰς τὸν κολακευόμενον [ὅτι «εἰδοποίησα πρὸς τὸν φίλον σου [τὴν ἀφιξίν σου]»].

8.—Βεβαίως δὲ [εἶναι] δυνατὸς (ἱκανὸς νὰ ἐξυπηρετήσῃ τὸν κολακευόμενον μεταφέρων] ἐκ τῆς γυναικείας ἀγορᾶς τὰ ἐν τῇ γυναικείᾳ ἀγορᾷ [ὀψωνισθέντα εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κολακευομένου] ἀπνευστί.

9.—Καὶ [εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε] πρῶτος ἐκ τῶν εὐχουμένων (συμποτῶν) νὰ ἐπαινέσῃ τὸν οἶνον· καὶ παρὰ τῷ ἐστιάτορι κείμενος (κατακεκλιμένος) [εἶναι τοιοῦτος, ὥστε] νὰ εἴπῃ «**πόσον ἀβροδιαίτως συνηθίζει νὰ τρώγῃς**»· καὶ **ἀφοῦ σηκώσῃ τι** (= ἄρας τι) ἐκ τῶν πλησίον του κειμένων [φαγητῶν] ἀπὸ τῆς [δειπνη-

τηρίου] τραπέξης[εἶναι τοιοῦτος, ὥστε] νὰ εἶπῃ «τοῦτο δὲ κῦρ-
ταξε, τί ἐξαισιον πρᾶγμα εἶναι»· καὶ[εἶναι τοιοῦτος, ὥστε] νὰ ἐρω-
τήσῃ, *μήπως αἰσθάνεται ἄγος* (: μήπως κρυώνει) καὶ ἐὰν θέλῃ
νὰ βάλῃ ἐπάνω του [τὴν χλαϊνάν του ἢ τὸ ἱμάτιον] καὶ ἐνῶ λέγει
ταῦτα [εἶναι τοιοῦτος, ὥστε ὁ ἴδιος] νὰ περιτυλίξῃ (σκεπάσῃ) αὐ-
τὸν [διὰ τοῦ ἱματίου του]· καὶ μάλιστα [εἶναι τοιοῦτος, ὥστε]
τούτους τοὺς λόγους (=ταῦτα) κύπτων πρὸς τὸ οὓς ἀδιακόπως
νὰ τοῦ ψιθυρίζῃ· καὶ ἔχων ἐστραμμένα τὰ βλέμματά του πρὸς
ἐκεῖνον [εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε] νὰ ὀμιλῇ εἰς τοὺς ἄλλους.

10.—Καί, ἀφοῦ ἀρπάσῃ ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ ὑπηρέτου ἐν τῷ
θεάτρῳ τὰ προσκεφάλαια, εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε] ὁ ἴδιος νὰ
στρώσῃ ἐπὶ τῶν ἐδωλίων τοῦ θεάτρου[ἵνα καθήσῃ ὀκολακευόμενος].

11.—Καὶ [εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε] νὰ εἶπῃ ὅτι ἡ οἰκία ἔχει
κτισθῆ *καλῶς* (ἦτοι κατὰ ὄραϊον ἀρχιτεκτονικὸν σχέδιον) καὶ
ὅτι ὁ κῆπος εἶναι *καλῶς* (ἐπιστημονικῶς) *καλλιεργημένος* καὶ
ὅτι ἡ προσωπογραφία (ἢ: ἡ προτομή) [του, ἦν ὁ καλλιτέχνης
κατεσκεύασεν] εἶναι ὁμοία [μὲ τὸ πρωτότυπον, ἦτοι μὲ αὐτὸν
τὸν κολακευόμενον].

Γ'.—ΠΕΡΙ ΑΡΕΣΚΕΙΑΣ

*Ἡ δὲ ἀρέσκεια εἶναι μὲν, ἵνα περιλάβῃ τις ταύτην δι-
όρισμόν (ἢ: ἵνα ὀρίσῃ τις ταύτην) συνάντησις κατάλληλος νὰ
παράσῃ ἡδονὴν οὐχὶ χάριν τοῦ ἀληθοῦς καὶ συμφόρου*
(=οὐκ ἐπὶ τῷ βελτίστῳ).

1.—Ὁ δὲ *ἀρεσκὸς* (: ὑποχρεωτικός, περιποιητικός) βεβαίως
εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε, ἀφοῦ ἀπὸ μακρὰν *προσφωνήσῃ* (χαι-
ρεσίῃ) τινὰ καὶ ἀφοῦ ὀνομάσῃ [αὐτὸν] ἄνδρα κράτιστον καὶ
ἀφοῦ ἐκφράσῃ ὑπερβολικοὺς διὰ τοῦτον ἐπαίνους, νὰ μὴ ἀφίῃ
αὐτὸν [νὰ ἀποχωρισθῆ αὐτοῦ] κρατῶν [αὐτὸν] διὰ ἀμφοτέρων
τῶν χειρῶν· καὶ ἀφοῦ ἐπ' ὀλίγον ξεπροβδώσῃ αὐτὸν καὶ ἐρω-
τήσῃ πότε θὰ τὸν ἴδῃ, [εἶναι τοιοῦτος, ὥστε] νὰ ἀποχωρισθῆ
[αὐτοῦ] ἐξακολουθῶν [ἀκόμῃ] νὰ τὸν ἐπαινῇ.

2.—Καὶ ὅταν δὲ προσκληθῆ πρὸς διαιτησίαν, [εἶναι τοιοῦτός

τις, ὥστε] οὐχὶ μόνον ὑπὲρ οὗ ὡς διαιτητῆς παρίσταται, νὰ θέλῃ νὰ ἀρέσκῃ, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν ἀντίδικον, ἵνα φανῆ ὅτι εἶναι ἀμέροληπτός τις.

3.—Καὶ [εἶναι δὲ τοιοῦτος τις, ὥστε) νὰ εἶπῃ διὰ τοὺς ξένου: (παρεπιδημοῦντας) ὅτι λέγῃσι δικαιοτέρα ἢ οἱ συμπολιταὶ του.

4.—Καὶ ὅταν προσκληθῆ εἰς δεῖπνον [εἶναι τοιοῦτος, ὥστε νὰ προτρέψῃ τὸν ἐστιάτορα νὰ προσκαλέσῃ τὰ παιδία [του εἰς τὴν τράπεζαν] καί, ὅταν ταῦτα εἰσέλθωσιν, [εἶναι τοιοῦτος, ὥστε] νὰ εἶπῃ, ὅτι εἶναι [ταῦτα] ὁμοιότερα πρὸς τὸν πατέρα ἢ σῦκον ἀπὸ σῦ-ον· καὶ ἀφοῦ φέρῃ ταῦτα πρὸς ἑαυτόν, [εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε] νὰ τὰ ἀσπασθῆ καὶ νὰ τὰ βάλῃ νὰ καθίσωσι πλησίον του, καὶ μετ' ἄλλων μὲν νὰ συμπαίξῃ ὁ ἴδιος λέγων [τὰς λέξεις] «*δοκός, πέλε-κυσ*»· ἄλλα δὲ νὰ ἀφίνη νὰ κοιμῶνται [κεκλιμένα] ἐπὶ τῆς γαστρὸς του, καίτοι συγχρόνως στενοχωρεῖται (ἐνοχλεῖται διὰ τοῦτο.

Δ'—ΠΕΡΙ ΜΙΚΡΟΦΙΛΟΤΙΜΙΑΣ

Ἡ δὲ μικροφιλοτιμία θέλει θεωρηθῆ [εἰς τὸν περὶ ταύτης σκεπτόμενον (= τῷ σκοπομένῳ, λογιζομένῳ περὶ ταύτης)] ὅτι εἶναι ἐπιθυμία [ἀποκτήσεως] τιμῆς ἀναξία ἐλευθέρου ἀνδρός.

1.—Ὁ δὲ μικροφιλότιμος εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε νὰ δείξῃ σπουδὴν (ἢ: νὰ φροντίσῃ), ὅταν προσκληθῆ εἰς δεῖπνον, νὰ δειπνήσῃ κατακεκλιμένος [ἐπὶ τῆς κλίνης] πλησίον αὐτοῦ τοῦ προσκαλέσαντος αὐτόν (ἦτοι: νὰ δειπνήσῃ παρὰ τῷ ἐστιάτορι κείμενος).

2.—Καὶ εἶναι δὲ τοιοῦτός τις, ὥστε] νὰ κείρῃ τὴν κόμην τοῦ υἱοῦ του [ἅμα τῇ ἐφηβικῇ αὐτοῦ ἡλικίᾳ], ἀφοῦ τὸν ὀδηγήσῃ εἰς τοὺς Δελφούς.

3.—Καὶ εἶναι δὲ τοιοῦτός τις, ὥστε] νὰ φροντίσῃ, πῶς θὰ ἔχῃ αὐτὸς ὑπηρέτην (ἀκόλουθον) Αἰθίοπα.

4.—Καί. ἐὰν ἐπιστρέφῃ [εἰς τὸν δανειστὴν ὀφειλομένην] μνᾶν, [εἶναι τοιοῦτος, ὥστε] νὰ τῷ ἐπιστρέψῃ ταύτην [τὴν εἰς μνᾶν ἀνερχομένην ποσότητα] ὀλόκληρον ἐκ καινουργῶν ἀργυρῶν νομισμάτων.

5.—Καί [εἶναι] ἱκανὸς νὰ ἀγοράσῃ μικρὰν κλίμακα διὰ καλιακούδαν, ἥτις [ἐντὸς κλωβοῦ] τρέφεται ἐν τῷ οἴκῳ καὶ [εἶναι ἱκανὸς] μικρὰν ἀσπίδα ἐκ χαλκοῦ νὰ κατασκευάσῃ, τὴν ὁποίαν ἔχων [ἐστηριγμένην] ἐπὶ τῆς [ἐν τῷ κλωβῷ] μικρᾶς κλίμακος θὰ πηδήσῃ ἢ καλιακούδα.

6.—Καί, ὅταν βοῦν θυσιάσῃ[εἶναι ἱκανὸς] *νὰ προσηλώσῃ δι' ἡλῶν* (:νὰ καρφώσῃ) *ἀπαντικρὺ τῆς εἰσόδου* (ἦτοι κατὰ τὴν αὐλειον θύραν) τὸ δέσμα τοῦ μετώπου[τοῦ θυσιασθέντος βοός], ἀφοῦ πέριξ τούτου τοποθετήσῃ(δέσῃ)μεγάλους κλάδους ἐλαίας ἐρίῳ περιτετυλιγμένους, ἵνα οἱ εἰσερχόμενοι ἴδωσιν, ὅτι ἐθυσίασε βοῦν.

7.—Καί ὅταν δὲ λάβῃ μέρος εἰς [ιεράν] πομπὴν μετὰ τοῦ περιβλέπτου σώματος]τῶν ἵππέων, [εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε μετὰ τὴν λῆξιν τῆς ἱερᾶς πομπῆς]τὰ μὲν ἄλλα πάντα [ἦτοι τὸν ἵππον, τὴν σκευὴν πᾶσαν, τὰ ὄπλα κλ.] νὰ δώσῃ εἰς τὸν ὑπηρέτην νὰ φέρῃ ὀπίσω εἰς τὴν οἰκίαν, ἀφοῦ δὲ φορέσῃ (:περιβληθῆ) τὸ [ἵππικόν] ἱμάτιον (: ἦτοι τὴν ξυστίδα)[εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε]νὰ περιπατῆ κατὰ τὴν ἀγορὰν μὲ τοὺς [ἐν τοῖς ἵππικοῖς ὑποδήμασι] πτερυσιστῆρας (σπηρούνια), [ἵνα ἐκ τούτων μανθάνωσιν οἱ ἀνθρώποι ὅτι μετὰ τῶν ἵππέων ἐπόμπευεν].

8.—Καί, ὅταν τελευτήσῃ [πρὸς λύπην του] κυνάριον ἐκ Μελίτης, [εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε] νὰ τῷ κάμῃ μνήμα, καί, ἀφοῦ ἐμπήξῃ [ἐπὶ τοῦ μνήματος] μικρὰν στήλην, νὰ γράφῃ ἐπ' αὐτῆς «γενεὰ (ῥάτσα) ἐκ Μελίτης».

9.—Καί ὅταν ἀφιερῶσῃ [μετὰ νόσον τοῦ δακτύλου] δάκτυλον χαλκοῦν ἐν τῷ [ἐν Ἀθήναις] Ἀσκληπιεῖῳ[εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε] νὰ στυλβῶνῃ τοῦτον, νὰ στεφανοῖ καὶ νὰ ἀλόιφῃ καθ' ἡμέραν [ὡς ἄλλοι ταῦτα ἐποιοῦν εἰς τὰ τῶν θεῶν ἀγάλματα].

10.—Βεβαίως δὲ [εἶναι τοιοῦτος, ὥστε]καὶ νὰ λάβῃ τὴν ἄδειαν παρὰ τῶν συμπρυτάνεων, ἵνα ἀναγγείλῃ εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ δήμου (λαοῦ) τὰ ἐκ τῶν ἱερείων (θυμάτων) συναγόμενα σημεῖα καὶ ἐνδεδυμένος λαμπρὸν ἱμάτιον καὶ ἐστεφανωμένος [στεφάνῳ μυρσίνης κατὰ τὴν τότε συνήθειαν τῶν ῥητόρων], ἀφοῦ ἀναβῆ ἐπὶ τοῦ βήματος [εἶναι τοιοῦτος ὥστε] νὰ εἴπῃ· *Ἔσθ' ἀνδρες Ἀθηναῖοι, ἐθυσιάσαμεν τὰ Γαλάξια [ἡμεῖς] οἱ πρυτάνεις εἰς*

τὴν Μητέρα τῶν Θεῶν [Ρέαν, τὴν καὶ ἄλλως καλουμένην Κυβέλην ἢ Κυβήβην] καὶ τὰ ἐκ τῶν ἱερῶν (θυμάτων) συναγόμενα σημεῖα εὐόαια ἦσαν καὶ σεῖς δέχεσθε τὰ ἀγαθὰ» Καὶ ταῦτα ἀφοῦ ἀναγγεῖλη [πρὸς τὸν δῆμον], [εἶναι τοιοῦτος, ὥστε], ἀφοῦ ἀπέλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν του νὰ τὰ διηγηθῆ εἰς τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα ὅτι κατ' ἔξοχὴν ἐπηρεῖτο.

11.—Καί, [εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε] πλειστάκις [τοῦ μηνός] νὰ προβαίνει εἰς κουρὰν [τῆς κόμης καὶ πώγωνος] καὶ τοὺς ὀδόντας νὰ ἔχη (διατηρῆ) λευκούς· καὶ [εἶναι ἱκανός] νὰ ἀλλάσῃ καθ' ἑκάστην] τὰ ἱμάτιά του, ἐνῶ εἶναι χρήσιμα (καλὰ) καὶ νὰ ἀλείφῃται μὲ εὐῶδες μῦρον.

12.—Καί [εἶναι ἱκανός] νὰ φοιτᾷ μὲν πρὸς τούτοις πρὸς τοὺς τραπεζίτας (ἀργυραμοιβούς) τῆς ἀγορᾶς, νὰ διατρίβῃ δὲ ἐν τούτοις τοῖς τόποις τῶν γυμναστηρίων, ἔνθα οἱ ἔφηβοι ἠθέλον γυμνάζεσθαι· νὰ κάθηται δὲ πλησίον τῶν στρατηγῶν, ὅταν ὑπάρχῃ παράστασις τοῦ θεάτρου.

13.—Καί, [εἶναι τοιοῦτος, ὥστε] νὰ μὴ ἀγοράζῃ μὲν δι' ἑαυτὸν κανὲν ἀντακείμενον [νὰ ἀγοράζῃ δὲ διὰ τοὺς ἐκ φιλοξενίας φίλους καὶ νὰ ἀποστέλλῃ] παραγγελίας [ἄλλων μὲν] ἐλαίας παρεσκευασμένας μὲ ἄλμην εἰς Βυζάντιον καὶ [ἄλλων] Λακωνικὰς κύννας εἰς Κύζικον, καὶ [ἄλλων] μέλι Ὑμήτιον εἰς Ρόδον καὶ ταῦτα πράττων [εἶναι τοιοῦτος, ὥστε] νὰ διηγήται ταῦτα εἰς τοὺς ἐν τῇ πόλει [πρὸς ἀπόκτησιν βέβαια δόξης].

14. Βεβαίως δὲ εἶναι ἱκανός νὰ διατηρήσῃ (θρέψῃ) καὶ πίθηκον καὶ νὰ ἀποκτήσῃ πίθηκον ἔχοντα μικρὰν οὐρὰν καὶ Σικελικὰς περιστεράς καὶ δορκαδεῖους ἀστραγάλους [διὰ τὸ παίγνιον τὸ καλούμενον ἀστραγάλους] καὶ Θουριακὰς ληκύθους ἐκ τῶν στρογγύλων καὶ βακτηρίας κυρτὰς ἐκ Λακεδαιμόνος καὶ παραπετάσματα (ἢ τάπητα ζωτὸν) ἔχοντα ἀνθρώπους Πέρσας ἐνφασμένους καὶ μικρὰν παλαιστραν ἔχουσαν κόνιν καὶ σφαιριστήριον.

15.—Καὶ περιερχόμενος [τὴν πόλιν εἶναι ἱκανός] νὰ δανείσῃ τοῦτο [τὸ παλαιστρίδιον] εἰς τοὺς σοφιστάς, εἰς τοὺς ὀπλομάχους, καὶ εἰς τοὺς μουσικούς, ἵνα τὴν ἑαυτῶν σοφίαν ἐν ἐπιπέτῳ παλαιστριδίῳ] ἐπιδεικνύσῃ [καὶ κατ' ἔγνωσαν: ἵνα κάμωσι διαλέξεις, θεα-

ματικὰς ἀσκήσεις καὶ συναυλίας] Καὶ [εἶναι τοιοῦτος, ὥστε] αὐτὸς κατὰ τὸν χρόνον τῶν ἐπιδείξεων νὰ εἰσέρχεται κατόπιν, ἐνῶ ἤδη [οἱ θεαταὶ] συγκόθηνται, ἵνα εἴπῃ τις ἐκ τῶν θεωμένων ὅτι «*τούτου εἶναι ἡ παλαιστρα*».

Ε'.—ΠΕΡΙ ΑΛΑΖΟΝΕΙΑΣ

Βεβαίως δὲ ἡ ἀλαζονεία θέλει θεωρηθῆ [εἰς τὸν περὶ ταύτης σκεπτόμενον (=τῷ σκοπούμενῳ, λογιζομένῳ περὶ αὐτῆς)] ὅτι εἶναι οἰκειοποιήσις τις ἀγαθῶν μὴ ὑπαρχόντων.

1.—Ὁ δὲ ἀλαζὼν εἶναι τοιοῦτος, ὥστε, ἐνῶ ἴσταται ἐν τῇ τοῦ Πειραιῶς προκυμαίᾳ νὰ διηγῆται εἰς τοὺς ξένους, ὅτι ἔχει δώσει αὐτὸς πολλὰ χρήματα εἰς θαλασσοδάνεια· καὶ εἶναι τοιοῦτος, ὥστε νὰ διηγῆται λεπτομερῶς περὶ τῆς ἐργασίας τῆς δανειστικῆς, ὅπου σον μεγάλη [εἶναι][καὶ νὰ διηγῆται αὐτὸς λεπτομερῶς], ὅποσα εἶχε λάβει καὶ εἶχεν ἀπολέσει καὶ ἐνῶ συγχρόνως ταύτας τὰς δόσοληψίας καὶ ἀπωλείας πλεοναστικῶς ἀναφέρει[εἶναι τοιοῦτος, ὥστε] νὰ ἀποστέλλῃ τὸν ὑπηρετὴν εἰς τὴν τράπεζαν χωρὶς νὰ εἶναι καταθεθεμμένη ὑπ' αὐτοῦ ἐν τῇ τραπεζῇ οὐδὲ μία δραχμή.

2.—Καὶ[εἶναι] δὲ ἱκανὸς νὰ ἐμπαίξῃ συνοδοιπόρον ἐν τῇ *δοιπορίᾳ* (: ἐν τῷ ὀδεύειν=ἐν τῇ ὁδῷ) λέγων [πρὸς αὐτὸν] ὅτι ἔξεστράτευσε μετὰ τοῦ [μεγάλου] Ἀλεξάνδρου καὶ πῶς [ὁ μέγας Ἀλέξανδρος] διέκειτο πρὸς αὐτὸν[φιλικῶς δηλ.] καὶ ὅποσα ἔφερεν [ἐκ τῆς εἰς Ἀσίαν μετὰ τοῦ μ. Ἀλεξάνδρου ἐκστρατείας] ποτήρια κεκοσμημένα μὲ λίθους πολυτίμους καὶ [εἶναι δεινός, ὥστε] νὰ *λαχυρισθῆ ἀμφισβητῶν* (ἧ: νὰ διατείνηται) περὶ τῶν τεχνιτῶν τῶν ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ὅτι εἶναι ἀνώτεροι τῶν ἐν τῇ Εὐρώπῃ καὶ[εἶναι δεινός] νὰ εἴπῃ ταῦτα, ἂν καὶ εἰς οὐδένα ἄλλον τόπον ἐκ τῆς πόλεως ἔχει ἀποδημήσει.

3.—Καὶ[εἶναι δ' ἱκανός] νὰ εἴπῃ *ὅτι ἔχει λάβει αὐτὸς* (ἧ: ὅτι εἶναι παρόντα εἰς αὐτὸν) γράμματα τρία ἤδη παρὰ τοῦ [ἀντιβασιλέως] Ἀντιπάτρου προτρέποντα αὐτὸν νὰ πορευθῆ εἰς τὴν Μακεδονίαν[καὶ δὴ εἰς τὴν τότε πρωτεύουσαν αὐτῆς Πέλλαν] καὶ [εἶναι δεινός νὰ δυσχυρισθῆ], ἂν καὶ ἐδίδοτο εἰς αὐτὸν [ὑπὸ τοῦ

Ἐπιπάρχου] ξυλείας ἔξαγωγή [ἐκ Μακεδονίας] *ἐλευθέρα τέλους* (: ἀπηλλαγμένη δασμοῦ), ὅτι [αὐτός] *ἀπεποιήθη* (δὲν ἐδέχθη τὴν ἀτέλειαν), ἵνα μὴ ὑπὸ μηδενὸς συκοφαντηθῆ, ὅτι εἶναι εἰς τοὺς Μακεδόνας ὑπὲρ τὸ πρόπον φίλος ἢ ὡς ἤρμοξε.

4.—Καὶ [εἶναι δεινὸς νὰ δισχυρίζεται] ὅτι κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς σιτοδείας ὑπῆρξαν αἱ δαπάναι εἰς αὐτόν, ὅστις ἔδιδε [συνδρομὰς] εἰς τοὺς ἀπόρους ἐκ τῶν πολιτῶν, περισσότεροι τῶν πέντε ταλάντων· [καὶ ὑπῆρξαν αἱ δαπάναι τόσον σοβαραὶ], διότι [εἶναι ἱκανὸς νὰ εἴπῃ] ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ ἀρνηται.

5.—Καί, ἐνῶ κáθηται πλησίον αὐτοῦ ἄγνωστο[εἶναι δεινὸς] νὰ διατάξῃ ἓνα ἐξ αὐτῶν *νὰ λογαριάσῃ μὲ τὰ λιθάρια* (=θεῖναι τὰς ψήφους) καὶ μετρῶν ἀνὰ ἑξακόσια [λιθάρια, ἅτινα ἀντιπροσωπεύουσιν 600 ὄβολους] καὶ κατὰ μνᾶν καὶ ἀφοῦ προσθήσῃ μὲ τρόπον πειστικὸν εἰς ἕκαστον ἐκ τούτων τῶν ἀθροισμάτων τῶν ψήφων (λιθαρίων) ὀνόματα [ἀνθρώπων, πρὸς οὓς ἔδωκε τοῦτο ἢ ἐκεῖνο τὸ ἀθροισμα τῶν ψήφων τὸ ἀντιπροσωπεῖον τὴν χρηματικὴν ποσότητα] νὰ συγκροτήσῃ καὶ δέκα τάλαντα [κεφάλαιον δαπανῶν του] καὶ [εἶναι δεινὸς] νὰ εἴπῃ ὅτι τοῦτο [τὸ φαινομενικὸν κεφάλαιον] ἔχει συνεισφέρει αὐτὸς εἰς ἐράνους καὶ [εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε] νὰ εἴπῃ ὅτι δὲν λογαριάζει τὰς διὰ τὰς τριηραρχίας [καταβληθείσας δαπάνας] οὐδὲ τὰς ἄλλας δαπάνας, τὰς ὁποίας ἔχει καταβάλλει διὰ τὸς ἄλλας δημοσίας ὑπηρεσίας, ὅσας ἔχει διαχειρισθῆ.

6.—Καὶ [εἶναι δεινὸς] νὰ προσποιηθῆ ὅτι ἐπιθυμεῖ νὰ ἀγοράσῃ ἵππους, ὅταν ἔλθῃ πρὸς ἐκείνους οἵτινες πωλοῦσι τοὺς καλοὺς ἵππους.

7.—Καί, ὅταν ἔλθῃ εἰς τὰ ξύλινα ἐργαστήρια, [ἐν οἷς ἱματισμὸς ἐπωλεῖτο], [εἶναι δεινὸς νὰ ζητήσῃ ἱματισμὸν ἀξίας δύο ταλάντων καὶ [εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε] νὰ ἐρίξῃ μὲ τὸν δοῦλόν του, διότι τὸν ἀκολουθεῖ χωρὶς νὰ ἔχῃ [παραλάβει] τὰ χρήματα.

8.—Καί, ὅταν κατοικῆ ἐν μισθωτῇ οἰκίᾳ, [εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε] νὰ εἴπῃ πρὸς τὸν μὴ γνωρίζοντα ὅτι αὕτη [ἢ οἰκία] εἶναι ἡ πατρικὴ [του] καὶ ὅτι προτίθεται νὰ πωλήσῃ αὐτὴν διὰ τὸ ὅτι εἶναι [αὕτη] εἰς αὐτὸν *μικροτέρα* (στενόχωρος) ὡς πρὸς τὸ νὰ δέχεται καὶ φιλεῖ τούς [πολλούς] ξένους (: μουσαφίρας).

ς'.—ΠΕΡΙ ΥΠΕΡΗΦΑΝΙΑΣ

Εἶναι δὲ ἡ ὑπερηφανία *καταφρόνησις τις τῶν ἄλλων* (ἢ : τὸ νὰ καταφρονῇ τις τοὺς ἄλλους) πλὴν τοῦ ἑαυτοῦ [του].

1.—Ὁ δὲ ὑπερήφανος εἶναι, τοιοῦτός τις, ὥστε, εἰς τὸν μετὰ σπουδῆς προσερχόμενον (ἢ : εἰς τὸν βιαζόμενον), [ἵνα τῷ ὀμιλήσῃ (=ἐντυχεῖν αὐτῷ)], νὰ λέγῃ ὅτι θὰ ἀκροασθῇ αὐτοῦ μετὰ τὸν δεῖπνον (δηλ. κατὰ τὸ ἀπόδειπνον) εἰς τὸν περίπατον.

2.—Καί, ἐὰν εὐηργέτησέ [τινα, εἶναι τοιοῦτος, ὥστε] νὰ ὑπενθυμίξῃ [ταύτην τὴν εὐεργεσίαν συχνότατα πρὸς τὸν εὐεργετηθέντα].

3.—Καί ὅταν βαδίξῃ ἐν ταῖς ὁδοῖς [εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε] νὰ κρίνῃ ὡς διαιτητῆς ταχέως εἰς ἐκείνους, οἵτινες ἀνέθηκαν [εἰς αὐτὸν ταύτας τὰς διαιτητικὰς κρίσεις].

4.—Καί, ὅταν ἐκλέγῃται ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ δήμου δι' ἀνατάσεως τῶν χειρῶν [ὡς στρατηγὸς ἢ πρεσβευτῆς τις], [εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε] νὰ ἀρνήται νὰ ἀποδεχθῇ τὸ ἀξίωμα, δισχυριζόμενος ὅτι δὲν εὐκαιρεῖ.

5.—Καί [εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε] νὰ μὴ θέλῃ νὰ ἐπισκεφθῇ κανένα πρότερος.

6.—Καί [εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε] νὰ διατάξῃ νὰ ἔλθωσι πρὸς αὐτὸν εὐθύς ὡς ἐξημερώσῃ ἐκεῖνοι, οἵτινες πωλοῦσί τι πρὸς αὐτὸν [διὰ νὰ τοὺς πληρώσῃ] ἢ ἐκεῖνοι, οἵτινες ἔλαβόν τι παρ' αὐτοῦ ἐπὶ μισθῷ [διὰ νὰ πληρώσωσι].

7.—Καί, ὅταν πορεύηται εἰς τὰς ὁδοὺς [εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε] νὰ μὴ χαιρετίξῃ ἐκείνους, τοὺς ὁποίους συναντᾷ ἔχων ἐσκυμμένην τὴν κεφαλὴν, ὅταν δὲ εἰς αὐτὸν φανῇ εὐλογον [νὰ μὴ χαιρετίσῃ τινὰ γνώριμον] ἄνω πάλιν [ἔχων τὴν κεφαλὴν νὰ μὴ χαιρετίξῃ] τοῦτον τὸν ὄν συναντᾷ γνώριμον κλπ.].

8.—Καί, ὅταν προσφέρῃ δεῖπνον εἰς τοὺς φίλους [εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε] ὁ ἴδιος νὰ μὴ δειπνῇ [παρακαθήμενος] μετ' αὐτῶν, ἀλλὰ νὰ διατάξῃ τινὰ τῶν ὑφισταμένων του (τῶν ὑπαλλήλων) νὰ φροντίσῃ περὶ αὐτῶν.

9.—Καὶ [εἶναι δὲ τοιοῦτός τις, ὥστε] νὰ ἀποστέλλῃ προηγουμένως ἐκεῖνον, ὅστις μέλλει νὰ εἴπῃ πρὸς ἐκεῖνον πρὸς τὸν ὁποῖον ἤθελε πορευθῆ, *δὲ προσέρχεται*.

10.—Καὶ [εἶναι τοιοῦτος, ὥστε] οὔτε ὅταν αὐτὸς μύρω ἀλείφῃται [μετὰ τὸ λουτρὸν] οὔτε ὅταν λούηται, οὔτε ὅταν οὗτος τρώγῃ νὰ δύναται νὰ ἐπιτρέψῃ νὰ εἰσέλθῃ τις.

11.—Βεβιάως δὲ καὶ ὅταν κανονίζῃ λογαριασμοὺς πρὸς τινα [εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε] τὰ διατάξῃ τὸν ὑπάλληλόν του νὰ διαλύσῃ τὰ συστήματα τῶν ψήφων, καί, ἀφοῦ ἀθροίσῃ αὐτά, νὰ καταχωρίσῃ *εἰς τὸν λογαριασμὸν αὐτοῦ* (ἧ: εἰς τὴν μερίδα τοῦ μεθ' οὗ συναλλάσσεται).

12.—Καὶ ὅταν πέμπῃ ἐπιστολάς, [εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε] νὰ μὴ γράφῃ, ὅτι «ἤθελες κάμει εἰς ἐμὲ τὴν χάριν (ἧ: θὰ μὲ εὐχαριστήσῃς)», ἀλλ' ὅτι «θέλω νὰ γίνῃ» καὶ «ἔχω ἀποστείλει πρὸς σὲ [τὸν κομιστὴν μετὰ ταύτης μου τῆς ἐπιστολῆς], ἵνα λάβῃ [τὸ αἰτούμενον] καὶ [κῦρταξῃ] πῶς νὰ μὴ γίνῃ κατ' ἄλλον τρόπον (ἧτοι: πρόσεχε νὰ πράξῃς, ὅπως ἐγὼ γράφω σοι) καὶ «τάχιστα».

Ζ'.—ΠΕΡΙ ΟΛΙΓΑΡΧΙΑΣ

[Ἐὰν δ' ἤθελέ τις νὰ δώσῃ τὸν ὄρισμὸν τῆς ὀλιγαρχίας], δύναται νὰ θεωρηθῆ ὅτι ἡ ὀλιγαρχία εἶναι πλεονεξία τις, ἣτις ἐπιποθεῖ ἰσχὸν καὶ κέρδος.

1.—Ὁ δὲ ὀλιγαρχικὸς εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε, ὅταν ἡ ἐκκλησία τοῦ δήμου συσκέπτεται, τίνας θὰ ἐκλέξωσι βοηθοὺς τοῦ [ἐπωνύμου] ἄρχοντος, οἵτινες μέλλουσι νὰ φροντίσωσι μετ' αὐτοῦ περὶ τῆς [τῶν Παναθηναίων ἢ ἄλλης τινὸς θερησκευτικῆς] πομπῆς, ἀφοῦ *ἀναβῆ ἐπὶ τοῦ βήματος* (=παρελθὼν) νὰ ἐκφράξῃ *γνώμην*, ὅτι πρέπει οὗτοι νὰ εἶναι μὲ ἀπεριόριστον ἐξουσίαν, καὶ ἂν προτείνωνται ὡς κατάλληλοι ἄλλοι δέκα [βοηθοί, ἧτοι εἰς ἕξ ἐκάστης φυλῆς], [εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε] νὰ λέγῃ «ἱκανὸς (ἀρκετὸς) εἶναι εἷς», ὅτι δὲ πρέπει οὗτος νὰ εἶναι *ἡγεμὼν* (: ἀρχηγὸς = ἄνδρα) καὶ ὅτι ἐκ τῶν ἐπῶν τοῦ Ὀμήρου ἐν μόνον ἐνθυμεῖται τοῦτο, ὅτι δηλ. «*ἡ πολυαρχία δὲν εἶναι ὠφέλιμον [πραῖγμα], εἰς βασιλεύς, ἅς εἶναι* (ἧ: ἅς ἐπικρατῆ, ἅς ἔχῃ τὸ κράτος)» ὅτι

δὲ ἐκ τῶν ἄλλων ἐπῶν (ἢ στίχων) [τοῦ Ὀμήρου] οὐδὲν ἐνθυμεῖται.

2. — Βεβαίως δὲ εἶναι ἱκανὸς νὰ κάμνη χρῆσιν τῶν τοιούτων λόγων, ὅτι δηλ. «πρέπει ἡμεῖς αὐτοὶ [οἱ ὀλιγαρχικοί], ἀφοῦ συνέλθωμεν [εἰς ἐκκλησίαν] νὰ σκεφθῶμεν περὶ τῆς [ἐκλογῆς] τούτων [δηλ. τῶν ἀρχόντων, τῶν κοιρανῶν] καὶ [ὅτι πρέπει] νὰ ἀπαλλαγῶμεν ἀπὸ τὸν ὄχλον καὶ τῆς εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ δήμου προσελεύσεως, καὶ [ὅτι πρέπει] νὰ παύσωμεν νὰ πλησιάζωμεν τὰς ἀρχὰς καὶ νὰ ὑβρίζομεθα οὕτως ὑπὸ τούτων ἢ νὰ τιμώμεθα [οὕτως]» καὶ ὅτι «ἢ οὗτοι πρέπει νὰ κυβερνῶσι τὴν πόλιν ἢ ἡμεῖς».

3. — Καὶ κατὰ τὴν μεσημβρίαν δὲ ἐξερχόμενος [ἐκ τοῦ οἴκου του] καὶ *ἐπιμελῶς περιβεβλημένος* (=καὶ τὸ ἱμάτιον ἀναβεβλημένος) καὶ μὲ κεκομμένα μαλλιά κατὰ τὸν μέσον τρόπον καὶ ἐπιμελῶς ἔχων περικεκομμένους τοὺς ὄνυχας (ἦτοι τὰς ὑπεραυξήσεις αὐτῶν) [εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε νὰ βαδίξῃ ἀγερώχως πομπωδῶς διηγούμενος τοὺς τοιούτους λόγους :

4. — Ὅτι *ἔνεκα τῶν συκοφαντῶν* (ἦτοι λόγῳ τῆς πληθύσεως αὐτῶν) δὲν δύναται τις νὰ κατοικῇ ἐν τῇ πόλει καὶ ὅτι «*ἐν τοῖς δικαστηρίοις πάσχομεν φοβερὰ [παθήματα], διότι δικαζόμεθα ὑπὸ τῶν ἀμοίρων πάσης ἀρετῆς* (ὑπὸ τῶν οὐτιδανῶν)» καὶ ὅτι «ἐκπλήττομαι μὲ ἐκείνους, οἵτινες προσέρχονται εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ δήμου, [ἵνα προσφέρωσι τὰς πρὸς τὸ δημόσιον ὑπηρεσίας των], τί θέλουσι [νὰ προσέρχωνται]; καὶ ὅτι τὸ πλῆθος (ὁ λαὸς) εἶναι ἀχάριστον (ἀγνώμον) καὶ [ὅτι τὸ πλῆθος εἶναι] πάντοτε μὲ τὸ μέρος τοῦ μοιράζοντος καὶ χαρίζοντος [εἴτε ἔξ ἰδίων εἴτε ἐκ τοῦ δημοσίου ταμείου], καὶ ὅτι αἰσχύνεται ἐν τῇ συνεισέσει τοῦ λαοῦ, ὅταν κάθηται τις πλησίον του ποταπὸς (πιτωχὸς) καὶ ἑνπαρὸς (λερωμένος).

5. — Καὶ [εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε] νὰ εἴπῃ· «*πότε θὰ παύσωμεν νὰ καταστρεφώμεθα ὑπὸ τῶν ἐπιβαλλομένων ὑπὸ τῆς πολιτείας ὑποχρεώσεων πρὸς καταβολὴν συνεισφορῶν* (=ὑπὸ τῶν λητουργιῶν) καὶ τῶν τριηραρχιῶν ;» καὶ [εἶναι ἱκανὸς νὰ εἴπῃ] ὅτι μισητὸν εἶναι τὸ γένος τῶν δημαγωγῶν, ἀφοῦ εἶπῃ ὅτι ὁ Θεσεύς κατὰ πρῶτον ἐγένετο αἴτιος τῶν συμφορῶν εἰς τὴν πόλιν διότι [λέγεται] ὅτι οὗτος κατήργησε τὰς βασιλείας, ἀφοῦ συνεκέντρωσε

τὸν λαὸν ἐκ δώδεκα πόλεων εἰς μίαν [πόλιν, τὰς Ἀθήνας δηλ.] καὶ ὅτι αὐτὸς δίκαια ἔπαθε, διότι [λέγεται] ὅτι πρῶτον αὐτὸς ἀπωλέσθη ὑπ' αὐτῶν [τῶν δημοκρατικῶν]· καὶ τοιαῦτα ἄλλα [ὀλιγαρχικὸς εἶναι δεινὸς νὰ λέγη] πρὸς τοὺς ξένους καὶ τοὺς ὅμοιον τρόπον (χαρακτῆρα) ἔχοντας ἐκ τῶν πολιτῶν καὶ τὰ ἴδια προτιμῶντας (ἦτοι τὰ αὐτὰ φρονήματα ἔχοντας).

Η'.—ΠΕΡΙ ΑΥΘΑΔΕΙΑΣ

Ἡ δὲ αὐθάδεια εἶναι ἀγροῦκος τρόπος (ἢ: τραχύτης) συμπεριφορᾶς (συναναστροφῆς) ἐν τῷ λέγειν.

1.—Ὁ δὲ αὐθάδης [εἶναι] τοιοῦτός τις, ὥστε, ὅταν ἐρωτηθῇ «ὄ δεινὰ ποῦ εἶναι (εὐρίσκειται);» νὰ εἴπῃ, «μὴ με σκοιίζεις (ἢ: μὴ προξένει μοι ἐνοχλήσεις)».

2.—Καὶ ὅταν χαιρεισθῇ [εἶναι τοιοῦτος ὥστε νὰ] μὴ ἀντιχαιρεῖται.

3.—Καὶ ὅταν ἔχη τι ἐκτεθειμένον πρὸς πώλησιν [καὶ ἀναμένη ἀγοραστήν], [εἶναι τοιοῦτος, ὥστε νὰ] μὴ λέγη εἰς τοὺς ἀγοραστὰς ἀντὶ πόσης τιμῆς δύναται νὰ πωλήσῃ [τὸ πρᾶγμα λαμβάνων τὴν τιμὴν αὐτοῦ], ἀλλὰ νὰ ἐρωτᾷ τίνα τιμὴν εὐρίσκει (ἢ=ποίας τιμῆς ὑπολογίζει τὸ πωλούμενον ἐμπόρευμα, τί δηλ. πιάνει).

4.—Καὶ εἰς τοὺς τιμῶντας αὐτὸν καὶ ὡς ἐκ τούτου πέμποντας πρὸς αὐτὸν κατὰ τὰς ἐορτὰς [μερίδας ἐκ τοῦ σφαιγιασθέντος θύματος] [εἶναι τοιοῦτος, ὥστε] νὰ εἴπῃ ὅτι δὲν δύναται νὰ δέχεται δῶρα (ἢ: προσφερομένας μερίδας ὡς δῶρα).

5.—Καὶ [εἶναι τοιοῦτος, ὥστε] νὰ μὴ παρέχη συγγνώμην οὔτε εἰς τὸν ἀπωθήσαντα αὐτὸν ἀκουσίως, οὔτε εἰς τὸν προξενήσαντα εἰς αὐτὸν [ἀκουσίως] ῥῦπόν τινα, οὔτε εἰς ἐκεῖνον ὅστις [ἀκουσίως ἐπάτησε τὸν πόδα [αὐτοῦ]].

6.—Καὶ [εἶναι δὲ τοιοῦτος, ὥστε], ἀφοῦ εἴπῃ εἰς φίλον, ὅστις προέτρεψεν αὐτὸν νὰ προσφέρῃ ξρανον, ὅτι δὲν δύναται νὰ δώσῃ ξρανον, νὰ ἔλθῃ βραδύτερον φέρων [τὸν αἰτηθέντα παρὰ τοῦ φίλου ξρανον] καὶ νὰ λέγῃ ὅ,τι ἔχασε καὶ τοῦτο τὸ [προσφερθὲν] χρηματικὸν ποσόν.

7.— Καὶ ὅταν σκοντάψῃ ἐν τῇ ὁδῷ, [εἶναι] ἱκανὸς νὰ καταρ-
σθῇ τὸν λίθον [τὸν ὑπαίτιον τοῦ κτυπήματος ἢ τῆς πτώσεώς του].

8.— Καὶ (λέγω) ὅτι οὗτος δὲν δύναται νὰ περιμείνῃ [μετὰ
τὴν ὀρισθεῖσαν ὥραν] πολὺν χρόνον κανένα.

9.— Καὶ ὅτι δὲν θὰ ἤθελεν οὔτε νὰ τραγουδήσῃ [εἰς ἑορτὴν
τινα κατ' ἐπιταγὴν τοῦ συμποσιάρχου], οὔτε νὰ ἀπαγγείλῃ [ποι-
ημά τι] [ἢ ῥητορικὸν λόγον], οὔτε νὰ χορεύσῃ.

10.— Εἶναι δὲ ἱκανὸς καὶ νὰ μὴ προσεύχηται [ποτε] εἰς τοὺς
θεοὺς διὰ τι.

Θ'.— ΠΕΡΙ ΑΓΡΟΙΚΙΑΣ

[Ἐὰν δ' ἤθελέ τις νὰ δώσῃ τὸν ὀρισμὸν τῆς ἀγροικίας], δύ-
νεται νὰ θεωρηθῇ ἡ ἀγροικία ὅτι εἶναι ἔλλειψις ἐπιστημονικῆς
καὶ κοινωνικῆς μορφώσεως *ἐπονειδιστος* (: ὀνειδίου ἀξία).

1.— Ὁ δὲ ἀγροικὸς [εἶναι τοιοῦτός τις] ὥστε, ὅταν πῆν κυκε-
ῶνα, νὰ πορεύηται εἰς τὴν ἐκκλησίαν [τοῦ δήμου].

2.— Καὶ [εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε] νὰ λέγῃ ὅτι καὶ τὸ μύρον
δὲν εὐωδιάζει ποσῶς εὐχαριστότερον ἀπὸ τοῦ θυμαρίου [τοῦ ἐν
τῷ κυκεῶνι].

3.— Καὶ εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε νὰ φορῇ τὰ ὑποδήματα με-
γαλύτερα τοῦ ποδός.

4.— Καὶ [εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε] νὰ ὀμιλῇ μεγαλοφώνως.

5.— Καὶ [εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε] εἰς μὲν τοὺς φίλους καὶ
τοὺς οἰκείους νὰ δυσπιστῇ, πρὸς δὲ τοὺς ὑπηρέτας τῆς οἰκίας του
νὰ ἀνακοινῶνῃ περὶ τῶν σπουδαιωτάτων ζητημάτων [τὰς σκέψεις
του καὶ νὰ ζητῇ ἐπ' αὐτῶν τὴν συμβουλὴν των] καὶ [εἶναι τοιοῦ-
τός τις, ὥστε] εἰς τοὺς ἐργαζομένους ὡς μισθωτοὺς πλησίον του
νὰ διηγῆται ἐν τῷ ἀγρῷ ὅλα τὰ ἀπὸ τοῦ βήματος τῆς συνελεύσε-
ως [λεχθέντα ἢπραχθέντα].

6.— Καὶ ἐνῶ ἔχει οὕτω τὸ ἱμάτιόν του ἐπὶ τῶν ὤμων ἐρριμ-
μένον, ὥστε νὰ φθάνῃ ἄνω τοῦ γόνατος, [εἶναι ἱκανὸς] νὰ καθί-
ξῃ, ὥστε νὰ φαίνωνται τὰ γυμνά αὐτοῦ [ἀπόκρυφα μέρη]. Καὶ [εἶ-
ναι τοιοῦτός τις, ὥστε] διὰ κανὲν μὲν ἄλλο πρᾶγμα μήτε νὰ
θαυμάξῃ μήτε νὰ ἐκπλήττεται, [ὅταν βαδίζῃ] εἰς τὰς ὁδοὺς, ὅταν

ΙΩΑΝ. Θ. ΡΩΣΣΗ—Σχολ. Μετάφρ. Χαρακτήρων Θεοφράστου 2

ἴδη βοῦν ἢ ὄνον ἢ τράγον [εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε], ἀφοῦ σταθῆι
 νὰ βλέπη μετὰ θαυμασμοῦ.

7.— Καί ὅταν δὲ προαφαιρῆ τι ἐκ τῆς ἀποθήκης τῶν τροφίμων, [εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε] νὰ φάγη τοῦτο **λαιμάργως** (=δεινῶς) καὶ νὰ πῆ [οἶνον] ῥοφικτὰ μὲ ὀλιγώτερον ὕδωρ μεμειγμένον.

8!— Καὶ ἐνῶ δὲ τρώγει, [εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε] νὰ ρίπτῃ [ἐπὶ τῆς φάτνης χόρτον διὰ τὰ ὑποζύγια.

9.— Καί, ὅταν τις κρούσῃ τὴν θύραν [διὰ νὰ εἰσέλθῃ ἐντὸς τῆς οἰκίας], [εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε] νὰ ἔλθῃ νὰ ἀνοίξῃ ὁ ἴδιος, καὶ, ἀφοῦ καλέσῃ τὸν κύνα νὰ ἔλθῃ πλησίον του, καὶ ἀφοῦ πιάσῃ αὐτὸν ἀπὸ τοῦ ῥύγχους, [εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε] νὰ εἴπῃ «Οὗτος φυλάττει τὸν ἀγρὸν καὶ τὴν οἰκίαν».

10.— Καί, ὅταν λάβῃ παρὰ τινος μικρὸν ἀργυροῦν νόμισμα, [εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε] νὰ μὴ τὸ κρίνῃ ὡς ἀξίας [καὶ ἐπομένως νὰ μὴ τὸ κρατῆ] λέγων ὅτι εἶναι λίαν λεπτὸν καὶ νὰ ἐπιστρέφῃ αὐτὸ καὶ ἀντ' αὐτοῦ νὰ λαμβάνῃ ἄλλο.

11.— Καί, ἂν ἐδάνεισε [εἷς τινα] τὸ ἄροτρον ἢ κόφινον ἢ δρέπανον ἢ σακίον τι, [εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε] ταῦτα [τὰ δανεισθέντα] ἐνθυμούμενος ἐν καιρῶ νυκτός, ὅταν εἶναι ἀγρυπνος [ἐν τῇ κλίνῃ], ἀφοῦ ἐγερθῆ [ἐκ ταύτης, νὰ σπεύδῃ πρὸς τὸν πρὸς ὃν ἐδάνεισε ταῦτα καὶ] νὰ ζητῆ νὰ [τὰ] λάβῃ ὀπίσω.

12.— Καί, ὅταν κατέρχεται [ἐκ τῆς ἐξοχῆς] εἰς τὸ ἄστυ, [εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε] νὰ ἐρωτᾷ τὸν ἀπαντῶντα, πόσης ἀξίας ἦσαν τὰ δερμάτινα ἱμάτια καὶ τὰ ἀλίπαστα, καὶ ἂν σήμερον ὁ ἐπώνυμος ἄρχων τελῆ ἐορτήν [καὶ εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε] νὰ εἴπῃ εὐθὺς ὅτι θέλει, ἀφοῦ καταβῆ [εἰς τὸ ἄστυ] νὰ κουρευθῆ καὶ διερχόμενος ἀπὸ τὸν ἴδιον δρόμον **νὰ ἀγοράσῃ** (:νὰ λάβῃ) παρὰ τοῦ Ἀρχίου τὰ ἀλίπαστα.

13.— Καί [εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε], ὅταν κάμνῃ λουτρὸν, νὰ τραγουδῆ ἐν τῷ λουτρῷ.

14.— Καί [τοιοῦτός τις, ὥστε] νὰ βάλλῃ καρφία εἰς τὰ ὑποδήματα, ἵνα μὴ τὰ πέλματα ταχέως φθαρῶσι.

Ι'. ΠΕΡΙ ΔΥΣΧΕΡΕΙΑΣ

Εἶναι [δὲ] ἡ δυσχέρεια (ἤ: καλεῖται δὲ δυσχέρεια ἡ..) ἀμέλεια περὶ τὴν τοῦ σώματος καθαριότητα, ἣτις παρασμευάζει (:προξενεῖ) λύπην.

1.— Ὁ δὲ *δυσχερής* (σικχαμερός, ἀποκρουστικός) [εἶναι] τοιοῦτός τις, ὥστε, ἐνῶ ἔχει λέπραν καὶ *δερματικὸν νόσημα* *δπερ καλεῖται λειχήν ἢ εἴρης* (=καὶ ἀλφὸν) καὶ τὰς ὑπερανυήσεις τῶν ὀνύχων μελαίνας ἐξ ἀκαθαρσιῶν, νὰ περιπατῆ [εἰς δημόσια μέρη] καὶ νὰ λέγῃ ὅτι ταῦτα εἶναι κληρονομικαὶ (οἰκειακαὶ) ἀσθένεια· διότι [ἔλεγεν] ὅτι ἔχε [ταῦτα] καὶ ὁ πατὴρ αὐτοῦ καὶ ὁ πάππος καὶ ὅτι δὲν εἶναι εὐκόλον νὰ ὑποβάλλῃ ἑαυτὸν ἄλλος εἰς τὸ γένος του (ἦτοι: νὰ ὑπεισέλθῃ ὡς γνήσιος εἰς τὸ γένος του, καθ' ὅσον θὰ ἔλλείπῃ παρ' αὐτῶ τὸ γινώρισμα τὸ κληρονομικόν.

2.— Βεβαίως δὲ εἶναι ἱκανὸς καὶ ἔλκη νὰ ἔχῃ [ὡς ἐκ τῆς ἀμεριμνησίας του] εἰς τὸ πρόσθιον μέρος τῆς κνήμης καὶ *ξηγδάρματα* (:πληγὰς προκυσάσας ἐκ προσκρούσεως = προσπταίσματα) ἐν τοῖς δακτύλοις [τῶν χειρῶν ἢ τῶν ποδῶν, οὓς τότε εἶχον γυμνοὺς] καὶ [εἶναι ἱκανὸς] νὰ μὴ θεροπέψῃ ταῦτα, ἀλλὰ νὰ ἀφήσῃ *νὰ κακοφορμήσωσι καὶ κατασιώσιν ἀνίατα* (=θηριωθῆναι). [Βεβαίως δὲ εἶναι ἱκανὸς] νὰ ἔχῃ καὶ τὸ τῶν μασχαλῶν τρίχωμα ὁμοιον ἀγρίου θηρίου καὶ πυκνὸν ἕως εἰς μέγα μέρος τῶν πλευρῶν καὶ ὀδόντας μέλανας [ὡς μὴ χρησιμοποιοῦν ποτε πλύσεις—odol—αὐτῶν πρὸς διατήρησιν τῆς λευκότητός των] καὶ κατεφθαρομένους (καταφαγωμένους), ὥστε νὰ εἶναι *δυσπρόσιτος* (δυσκολοπλησίαστος) καὶ ἀηδής.

3.— [Βεβαίως δὲ ὁ *δυσχερής* εἶναι ἱκανὸς νὰ πράττῃ] καὶ τὰ τοιαῦτα [ἦτοι] διὰν τρώγῃ [ἐν τῇ τραπέζῃ μετ' ἄλλων ἐν τῷ δείπνῳ] νὰ ἐκβάλλῃ τὴν μίξαν [του]· διὰν προσφέρῃ θυσίαν [καθ' ἣν ἀπαιτεῖται πλήρης καθαριότης, διότι ἄλλως προκαλεῖται ἡ τοῦ πρὸς δὴ ἢ θυσία θεοῦ ὀργή] νὰ εἶναι αἱματομένος· διὰν ὀμιλῇ πρὸς τινος νὰ ἐκτοξεύῃ (ἐκινάσῃ) τὰ σάλια του ἀπὸ τοῦ στόματος· συγχρόνως δὲ μὲ τὴν πόσιν [ποτοῦ τινος] νὰ ἐκβάλλῃ ἐρυγὰς.

4.— [Βεβαίως δ' εἶναι ἱκανὸς νὰ σπογγίζηται [διὰ σπόγγου], ὅταν κάμη χρῆσιν ἐν τῷ λουτρῷ ἐλαίου ταγκιασμένου.

5.— Καί [εἶναι ἱκανὸς], ἀφοῦ ἐνδυθῆ μικρὸν παχὺ ὑποκάμισον καὶ ἐπενδύτην (ἐπανωφόριον) λίαν λεπτὸν (ἀραχνούφαντον) καὶ πλήρη κηλίδων, νὰ ἐξέλθῃ εἰς τὴν ἀγορὰν (ἦτοι εἰς τὸν τόπον ἔνθα γίνεται ἡ τῶν ἐλευθέρων πολιτῶν συγκέντρωσις καὶ συζήτησις περὶ διαφόρων θεμάτων τῆς ἡμέρας κ.λ.π.)

ΙΑ' - ΠΕΡΙ ΒΔΕΛΥΡΙΑΣ

Δὲν εἶναι δὲ δύσκολον νὰ προσδιορίσωμεν τὴν ἔννοιαν τῆς λέξεως βδελυρία· διότι [αὐτῇ] εἶναι χαριεντισμὸς ἀπροκάλυπτος (: καταφανής, choking) καὶ ὄνειδισμοῦ ἄξιος (ἢ: καὶ ἄξιοκατάκριτος).

1.— Ὁ δὲ βδελυρὸς εἶναι τοιοῦτος, ὥστε ἐν τῷ θεάτρῳ νὰ χειροκροτῆ (=κροτεῖν [τῷ χεῖρει]), ὅταν οἱ ἄλλοι παύσωσιν [ἀπὸ τοῦ νὰ χειροκροτῶσι] καὶ νὰ ἀποδοκιμάξῃ διὰ συριγμῶν, ἐκείνους τοὺς ὁποίους οἱ ἄλλοι εὐαρέστως μετὰ προσοχῆς καὶ περιεργίας παρατηροῦσι, καὶ ὅταν σιωπήσωσιν οἱ θεαταὶ [πρὸς ἐντελεστέραν ἀκρόασιν τῶν ἐν τῇ σκηνῇ λεγομένων ἢ ᾄδομένων], (ὁ βδελυρὸς εἶναι τοιοῦτος, ὥστε), ἀφοῦ σηκώσῃ τὴν κεφαλὴν ἐπάνω, νὰ ἐκβάλλῃ ἐρυγὰς, ἵνα κάμνη τοὺς καθημένους νὰ στρέψωσι τὰ πρόσωπα πρὸς αὐτόν.

2.— Καὶ ὅταν ἡ ἀγορὰ εἶναι πλήρης ἀνθρώπων, [ὁ βδελυρὸς] ἀφοῦ προσέλθῃ εἰς τὰ μέρη ἔνθα πωλοῦνται κάρυα ἢ τὰ μύρτα, (εἶναι τοιοῦτος, ὥστε) ὄρθιος νὰ τρώγῃ τραγήματα (ἦτοι τρώγαλια, ἀμύγδαλα, κάρυα κ. λ.) συγχρόνως μετὰ τοῦ πωλοῦντος ἐκθειάζων [τὸ πωλούμενον ἐμπόρευμα] καὶ [εἶναι τοιοῦτος, ὥστε] νὰ καλέσῃ τινὰ ἐκ τῶν διαβιτῶν ὀνομασί, εἰς τὸν ὅποιον δὲν εἶναι φίλος (γνώριμος).

3.— Καί, ὅταν δὲ βλέπῃ τινὰς σπεύδοντάς ποῦ (εἰς κανὲν μέρος), [εἶναι τοιοῦτος, ὥστε] νὰ τοὺς διατάξῃ νὰ περιμείνωσιν, (ἵνα καὶ αὐτὸς ἔλθῃ μετ' αὐτῶν εἰς τὸ πρὸς ὃ οὔτοι σπεύδουσι (μέρος)).

4.— Καὶ [εἶναι τοιοῦτος, ὥστε] νὰ πλησιάσῃ καὶ σιγχαρῆ τινα ἀπολέσαντα μεγάλην δίκην, ὅταν οὗτος ἀπέρχηται ἐκ τοῦ δικαστηρίου.

5.— Καὶ εἶναι τοιοῦτος, ὥστε) νὰ ὀψωνίξῃ ὁ ἴδιος καὶ νὰ λαμβάνῃ ἐπὶ μισθῶ ἀθλητρίδας [διὰ τὸ συμπόσιον κατὰ τὴν τότε συνήθειαν τῶν Ἑλλήνων] καὶ νὰ δεικνύῃ, εἰς τοὺς οὓς ἤθελε συναντήσῃ, τὰ ὀψώνια καὶ νὰ προσκαλῆ τούτους εἰς εὐωχίαν (τραπέζι).

6.— Καὶ [εἶναι τοιοῦτος, ὥστε], ἀφοῦ σταθῆ ἡ πλησίον (ἐμπρὸς δηλ.) κουρείου ἢ μυροπωλείου, νὰ διηγῆται ὅτι προτίθεται νὰ μεθύσῃ.

7.— Καὶ (εἶναι τοιοῦτος, ὥστε) νὰ λέγῃ λόγους ἀπρεπεῖς (ἀπάδοντας), ὅταν ἡ μήτηρ του ἐξέλθῃ τῆς οἰκίας καὶ μεταβῆ εἰς τὸν οἶκον τοῦ οἰωνοσκόπου.

8.— Καὶ [εἶναι τοιοῦτος, ὥστε] νὰ ἀφήσῃ νὰ πέσῃ τῶν χειρῶν του τὸ ποτήριον, ὅταν πάντες οἱ ἄλλοι εὐχωνται καὶ κάμνωσι σπονδὰς [πρὸς τιμὴν τῶν θεῶν] καὶ νὰ γελάσῃ ὡς ἐὰν εἶχεν ἐκτελέσει εὐτρόπελον (χαρίεσσάν) τινα πρᾶξιν.

9.— Καί, *δταν δὲ διατάσῃ νὰ παίξωσιν[οἱ ἀθληταὶ] τοὺς αὐλοὺς ἐμπροσθέν του, ἵνα ἀκούῃ*—καὶ αὐλούμενος), [εἶναι τοιοῦτος, ὥστε] νὰ χειροκροτῆ μόνος ἐκ τῶν ἄλλων [δαιτυμόνων] καὶ νὰ συνοδεύῃ τὸ οὔλημα (τερετίζων) καὶ νὰ ἐπιπλήτῃ τὴν ἀθλητρίδα, διατὶ τόσον ταχέως ἔπαυσε [τοῦ νὰ αὐλῆ].

10.— Καὶ [εἶναι ἱκανὸς] νὰ πτύσῃ εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ οἰνοχόου [δούλου, ὃν εἶχε κατὰ τὴν τότε συνήθειαν κατέναντί του ἕκαστος τῶν ἐπὶ τῆς δειπνητηρίου κλίνης καθημένων δαιτυμόνων], ὅταν θέλῃ νὰ ἐκβάλλῃ τὸ ἀπόπτυσμα ὑπεράνω τῆς τραπέζης [ἐφ' ἧς ἔκειντο τὰ φαγητά].

IB'.— ΠΕΡΙ ΑΠΟΝΟΙΑΣ

Ἡ δὲ ἀπόνοια (ἦτοι ὁ ἀπελπισμός) *εἶναι τὸ* (νὰ τολμᾷ τις νὰ λέγῃ καὶ νὰ πράττῃ, ἢ) *νὰ ὑπομένῃ πᾶσαν πρᾶξιν καὶ λόγους προξενουῦντας αἴσχος.*

1.— Ὁ δὲ ἀπονουημένος εἶναι τοιοῦτός τις ὥστε νὰ ὀρκί-

ζηται **ταχέως** (δηλ. διὰ τίποτε, ἄνευ σοβαροῦ λόγου καὶ ἀνάγκης), δυνάμενος [δὲ] νὰ κακολογηθῆ, (ἤτοι νὰ δεικνύῃ ἀδιαφορίαν, ἔὰν κακολογηθῆ) [ἢ] νὰ ὑβρισθῆ, κατὰ δὲ τὴν συμπεριφορὰν χυδαίως τις καὶ ἀδιάντροπος (ξετσιπίωτος) καὶ πρόθυμος εἰς πᾶν ἔργον.

2 — Βεβαίως δὲ [εἶναι] δυνατὸς καὶ νὰ ὀρχῆται [παρὰ τὰ κελεύσματα τοῦ νόμου] νηφάλιος (ἀμέθυτος) [ὄν] τὸν [μετ' ἀσεμνων κινήσεων χορὸν τῆς ἀρχαίας κωμωδίας] κόρδακα ἐν κωμικῷ χορῷ χωρὶς νὰ ἔχη καὶ προσωπεῖον.

3. — Καί, καθ' ὄνδ' χρόνον γίνονται αἱ θαυματοποιεῖαι (ἤτοι αἱ μαγικαεῖαι, γοητεῖαι κλ.) [παρὰ τῶν γοήτων, ἀπατεώων ἐν ταῖς δημοσίαις συναθροίσεσι], [εἶναι τοιοῦτός τις ὁ ἀπονενομημένος, ὥστε] νὰ συλλέγῃ τὰ νομίσματα διερχόμενος ἔμπροσθεν ἐνὸς ἐκάστου θεατοῦ καὶ νὰ ἐρίξῃ μετ' ἐκείνους, οἵτινες δὲν φέρουσι τὸ [σφραγιῖδι ἐσφραγισμένον] **εἰσιτήριον** (= τὸ σύμβολον) τούτων [τῶν θεαμάτων] καὶ ἔχουσι τὴν ἀξίωσιν νὰ θεῶνται **δωρεάν** (= προῖκα).

4. — Εἶναι δὲ ἱκανὸς καὶ ξενοδόχος νὰ γίνῃ καὶ νὰ ἐκμισθοῖ τοὺς δασμοὺς (τὰ τελωνειακὰ) καὶ νὰ μὴ ἀποδοκιμάξῃ μηδεμίαν ἐργασίαν προξενοῦσαν αἴσχος, ἀλλὰ [εἶναι ἱκανὸς] νὰ γίνῃ κῆρυξ (διαλαλητής), μάγειρος, πάλκτης εἰς τυχηρὰ παιχνίδια.

5. — Εἶναι ἱκανὸς νὰ μὴ συντηρῆ τὴν μητέρα, νὰ καταμηνύηται εἰς τὸ δικαστήριον διὰ κλοπὴν (ὡς κλέπτῃς), νὰ εἶναι τρόφιμος τοῦ δεσποτηρίου ἐπὶ περισσότερον χρόνον [τοῦ βίου του] ἢ τῆς ἑαυτοῦ οἰκίας.

6. — Καὶ δύναται νὰ θεωρηθῆ ὅτι ὁ ἀπονενομημένος εἶναι [εἰς] ἐκ τούτων, οἵτινες κάμνουσι τοὺς ὄχλους **νὰ ἴστανται πέραξ αὐτῶν** (ἰνὰ σχηματίζωσι κύκλον περὶ αὐτοὺς) καὶ οἵτινες καλοῦσι δι' ἐπιφωνημάτων (τοὺς ὄχλους) νὰ ἔλθωσι πλησίον των [ὡς λ. χ. ὀρίστε κ. εἰς τὸ ἀξιοπερίεργον θέαμα κλ. κλ.] καὶ οἵτινες μετ' ἑαυτὴν ἰσχυρὰν καὶ διεσχισμένην [λόγω τῆς ἐντάσεως καὶ σφοδρότητος ταύτης] **λοιδοροῦσι** (ἢ: ὀνειδιστικούς λόγους λέγουσι) καὶ συζητήσεις πρὸς αὐτοὺς κάμνουσι καὶ ἐν τῷ μεταξὺ ἄλλοι μὲν προσέρχονται, ἄλλοι δὲ ἀπέρχονται προτοῦ ἀκούσωσι [τὸ θέμα] αὐτοῦ, ἀλλὰ εἰς ἄλλους μὲν τὴν ἀρχὴν [ἐνὸς γεγονότος], εἰς ἄλλους δὲ τὴν σύνοψιν (ἐπιτομὴν) (τοῦ γεγονότος), εἰς ἄλλους δὲ μέρος

τῆς ὑποθέσεως [τοῦ γεγονότος] λέγει, μὴ θεωρῶν *πρέπον* (ἰδρυθόν, δίκαιον), νὰ θεωρῶνται οἱ ἄνθρωποι τὴν ἀδιάντροπον συμπεριφορὰν τοῦ *ἀσκόπως* (:ματαίως· διὰ τὸ ὀλιγάνθρωπον αὐτῶν) παρὰ ὅταν εἶναι πάνδημος συνάθροισις.

I.— Εἶναι δὲ ἱκανὸς καὶ ὅτε μὲν νὰ ἐνάγηται εἰς τὸ δικαστήριον, ὅτε δὲ νὰ ἐνάγη, ὅτε δὲ νὰ ἀποφεύγη τὰς *δίκας* (τὸ δικαστήριον) ἀπαρνούμενος μεθ' ὅρκου ὅτι δὲν γνωρίζει τίποτε, ὅτε δὲ νὰ παρίσταται εἰς τὸ δικαστήριον ὡς ἐνάγων ἔχων εἰς τὸν κόλπον τοῦ στήθους τοῦ ἔχῃνον [ἐνῶ περιεκλείοντο αἱ μαρτυρικαὶ καταθέσεις] καὶ δέσμη (ὄρμαθούς) δικογράφων εἰς τὰς χεῖρας.

8.— Καὶ εἶναι δὲ τοιοῦτος, ὥστε νὰ μὴ ἀποδοκιμάξῃ (ἦτοι εἶναι ἱκανὸς νὰ κρίνῃ ἄξιον) μηδὲ τὸ νὸ τίθεται ἐπὶ κεφαλῆς συγχρόνως πολλῶν ἀνθρώπων τὸν καιρὸν των ἀνωφελῶς ἐν τῇ ἀγορᾷ κατατριβόντων (δηλαδὴ τοῦ συρφετοῦ) καὶ εὐθύς νὰ δανείξῃ τούτους καὶ νὰ εἰσπράττῃ τόκον τρία ἡμιωβόλια ἐπὶ μιᾶς δραχμῆς δι' ἐκάστην ἡμέραν· καὶ [εἶναι τοιοῦτος, ὥστε] νὰ περιέρχεται ὡς ἐφοδευτὴς (περίτολος) [πᾶσαν ἡμέραν πρὸς εἰσπραξίν τῶν τόκων του] τὰ μαγειρεῖα, τὰ ἰχθυοπώλια, τὰ ταριχοπώλια καὶ νὰ συλλέγῃ εἰς τὸ στόμα [προχείρως] τοὺς τόκους τοὺς προερχομένους ἐκ τῶν ληψοδοσιῶν (συναλλαγῶν) τοῦ ἐμπορεύματος [ὅπερ ἐνταῦθα ἦτο τὸ δανεισθὲν κεφάλαιον].

ΙΓ',— ΠΕΡΙ ΦΙΛΟΠΟΝΗΡΙΑΣ

Εἶναι δὲ ἡ φιλοπονηρία (ἢ: καλεῖται δὲ φιλοπονηρία) *κλίσις τῆς ψυχῆς πρὸς τὴν κακίαν*.

1.— Ὁ δὲ *φιλοπόνηρος* (ἦτοι ὁ τοὺς πονηροὺς πολίτας, χαφιέδας, συκοφάντας—φιλῶν) εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε νὰ *πλησιάζῃ* (: νὰ συναναστρέφεται) *τοὺς εἰς στέρησιν τῶν πολιτικῶν δικαιωμάτων καταδικασθέντας* (= τοῖς ἠτιμωμένοις) καὶ τοὺς καταδικασθέντας εἰς δημοσίας *δίκας* καὶ νὰ νομίξῃ ὅτι, ἐὰν τούτους συναναστρέφεται, θὰ γείνη μᾶλλον ἔμπειρος καὶ μᾶλλον *φοβερός* (πρόξενος φόβου εἰς τοὺς ἄλλους).

2.— Καὶ *διὰ τοὺς χρηστοὺς* (ἢ: καὶ ἐὰν συμπέσῃ νὰ γίνῃ λό-

γος περὶ χρηστῶν νυνθρώπων)[εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε] νὰ εἶπη ὅτι οὐδεις χρηστὸς γίγνεται κατὰ φύσιν καὶ ὅτι πάντες ὅμοιοι εἶναι· καὶ [εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε] νὰ περιγελάσῃ[πάντα] ὅστις εἶναι χρηστός.

3.—Καί[εἶναι δὲ τοιοῦτός τις, ὥστε] νὰ εἶπη ὅτι ὁ *πονηρὸς* (ἦτοι ὁ ἐπιτήδειος νὰ διαβάλλῃ πάντα πολίτην καὶ νὰ ἐμβάλλῃ αὐτὸν εἰς κίνδυνον) εἶναι ἐλευθεροπρεπής, καὶ ἂν συκοφαντῆται τις ὡς πονηρός, [εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε] ἄλλας μὲν ἐκ τῶν ἰδιοτήτων τοῦ πονηροῦ νὰ παραδέχεται ὅτι λέγονται ἀληθεῖς ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων χάριν αὐτοῦ, ἄλλας δὲ νὰ ἀρνηται [σηκῶνων τὴν κεφαλὴν του πρὸς τὰ ἄνω]· διότι, [εἶναι ἱκανὸς ὁ φιλοπόνηρος] νὰ λέγῃ ὅτι αὐτὸς ὁ πονηρὸς εἶναι εὐφυῆς καὶ ὅτι τοὺς φίλους του ἀγαπᾷ καὶ ὅτι εἶναι χαρίεις (εὐτράπελος)· καὶ [εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε] νὰ δι-
 σχυρῖζεται (ἐπιμένῃ) περὶ αὐτοῦ ὅτι δὲν συνήνητησεν ἄνθρωπον ἱκανώτερον· καὶ [εἶναι δὲ τοιοῦτός τις, ὥστε νὰ λέγῃ] ὅτι ὁ πονηρὸς εἶναι συμπαθὴς πρὸς αὐτόν, ὅταν ἀγορεύῃ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ δήμου ἢ ὅταν δικάζηται (ἔχῃ δίκην μετὰ τινος) ἐπὶ δικαστηρίου. Καὶ εἶναι δὲ ἱκανὸς νὰ εἶπη πρὸς τοὺς καθημένους [δικαστὰς] ὅτι δὲν πρέπει τὸν ἄνδρα, ἀλλὰ τὴν πρᾶξιν νὰ δικάσωσι· καὶ [εἶναι ἱκανός] νὰ εἶπη ὅτι αὐτὸς (ὁ πονηρὸς δηλ.) εἶναι ἄγρυπνος φρουρὸς τῶν συμφερόντων τοῦ λαοῦ, διότι [δυσχυρῖζεται] ὅτι αὐτὸς (ὁ πονηρὸς) φυλάττει τοὺς ἀδικοῦντας, καὶ [εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε] νὰ εἶπη ὅτι «δὲν θὰ ἔχωμεν [ἐν τῷ μέλλοντι] ἐκείνους, οἵτινες θὰ εἶναι πρόθυμοι νὰ ἐκτεθῶσιν εἰς τὴν ἀπέχθειαν τῶν ἄλλων χάριν τοῦ κοινοῦ συμφέροντος, ἂν τούτους [τοὺς πονηροὺς] ἐγκαταλείψωμεν».

4.—Εἶναι δὲ ἱκανὸς καὶ νὰ ὑπερασπίζηται φαύλους καὶ συνηγορήσῃ ἐν δικαστηρίοις [ὡς συνήγορος] δι' ἐπιληψίμους ὑποθέσεις, καὶ δικάζων [εἶναι ἱκανός] νὰ *ἐκλαμβάνῃ* (ἦ: νὰ ἀντιλαμβάνηται) *ἐπὶ τὸ δυσμενέστερον τοὺς λόγους τῶν διαδίκων* (ἦ: νὰ προσπαθῇ νὰ διαστρέφῃ τοὺς λόγους τῶν διαδίκων).

ΙΔ'.—ΠΕΡΙ ΑΗΔΙΑΣ

Εἶναι δὲ ἡ ἀηδία (ἦ: καλεῖται δὲ ἡ ἀηδία), *ἵνα περιλάβῃ*

[τις] ταύτην δι' ὀρισμοῦ, συνάντησις κατάλληλος νὰ παράσχη λύπην ἄνευ βλάβης [ὕλικῆς].

1.—Ὁ δὲ ἀηδὴς εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε νὰ ἀφυπνίξῃ (:σηκῶνῃ ἐκ τοῦ ὕπνου) τινά, ὅστις πρὸ μικροῦ ἀπεκοιμήθη, ἀφοῦ εἰσέλθῃ [εἰς τὸ πρὸς τοῦτο δωμάτιον τούτου τοῦ ἀνθρώπου], ἵνα ὀμιλῇ πρὸς αὐτόν.

2.—καὶ [εἶναι λοιπὸν τοιοῦτός τις, ὥστε ἀφοῦ πλησιάσῃ τινάς], νὰ ἐμποδίξῃ [αὐτούς], ἐνῶ προτίθενται νὰ ἐκπλέωσι·

3.—καὶ [εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε], ὅταν ἔλθωσι πρὸς αὐτὸν [τινὲς διὰ τι ζήτημα], νὰ παρακαλῇ αὐτούς νὰ τὸν περιμένωσι, ἕως ὅτου ἤθελε περιπατήσῃ [καὶ ἐπιστρέψῃ ἐκ τοῦ περιπάτου].

4.—καὶ εἶναι τοιοῦτος, ὥστε ἀφοῦ ἀφαιρέσῃ τὸ[θηλάζον] παιδίον [ἀπὸ τοῦ μαστοῦ] τῆς θηλαστρίας (τροφοῦ), νὰ τρέφῃ(ταγίζῃ) αὐτὸς μασσῶν τὴν τροφήν καὶ νὰ συνομιλῇ μὲ αὐτὸ ὡς νήπιον λέγων ἀναρθρα ψελλίσματα καὶ ἀποκαλῶν [αὐτὸ ἀντικείμενον ἀστεῖσμοῦ (ἤ : γέλωτος) (=παίγνιον) τοῦ πατρός].

5.—Καὶ [εἶναι δὲ τοιοῦτός τις, ὥστε], ἐνῶ ἐσθίει νὰ διηγῆται συγχρόνως ὅτι *ἐκαθαρίσθη* (: ἐνηργήθη) ἄνωθεν καὶ κάτωθεν, ἀφοῦ ἔπιεν ἐλλόβορον καὶ [ὅτι] ἡ χολή [του] εἰς τὰ ὑποχωρήματα (ἀποπατήματα) ἦτο μελανωτέρα τοῦ [ἐν τῇ τραπέζῃ] παρατεθειμένου ζωμοῦ.

6.—Καὶ εἶναι δὲ ἱκανὸς νὰ ἐρωτήσῃ [τὴν μητέρα του] ἐνώπιον τῶν ἐν τῷ οἴκῳ δούλων· «Εἰπέ [μοι], ὦ μήτηρ, ὅτε κατείχεσο ὑπὸ τῶν τοῦ τοκετοῦ ὠδίνων καὶ ἐγέννησάς με, τίς ἡμέρα [τῆς ἑβδομάδος ἦτο];»

7.—Καὶ [εἶναι δὲ τοιοῦτός τις, ὥστε] νὰ λέγῃ ὑπὲρ αὐτῆς ὅτι [τὸ τίκειν] εἶναι εὐχάριστον καὶ λυπηρόν, ὅτι δὲ δὲν εἶναι εὐκολόν νὰ εὔρῃ τις ἀνθρώπον, (ἦτοι γυναῖκα), ἥτις δὲν ἔχει ἀμφοτέρα [ταῦτα τὰ συναισθήματα ἐν τῷ τίκειν].

8.—Καί, ὅταν προσκληθῇ [παρὰ τινος], ἵνα δειπνήσῃ, [εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε] νὰ διηγῆται, ὅτι ἔχει αὐτὸς ψυχρὸν ὕδωρ ἀπὸ τὴν στέργαν (:στερνῆσιο) καὶ ὅτι ἔχει αὐτὸς κῆπον (: καὶ ὅτι ὑπάρχει εἰς αὐτὸν κῆπος), ὅστις ἔχει πολλὰ λάχανα καὶ τρυφερὰ καὶ ὅτι ἔχει αὐτὸς μάγειρον, ὅστις παρασκευάζει καλὸν μα-

γείρευμα (ἤ: ὅστις παρασκευάζει ἄριστα τὸ φαγητόν)· καὶ ὅτι ἡ οἰκία αὐτοῦ εἶναι ξενοδοχεῖον, διότι εἶναι γεμάτη πάντοτε [ἀπὸ φιλοξενουμένων] καὶ ὅτι οἱ φίλοι αὐτοῦ εἶναι ὁ (τρύπιος) πίθος [τῶν Δαναῶδων], διότι εὐεργετῶν αὐτοὺς δὲν δύναται νὰ [τοὺς] χορτάσῃ [ὡς ἐκ τῆς ἀπληστίας καὶ πλεονεξίας των].

9.—Καί, ὅταν δὲ φιλεύῃ ξένον, [εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε] νὰ δείξῃ τὸν γελωτοποιόν [του] εἰς τὸν μετ' αὐτοῦ δειπνοῦντα, ποῖός τις εἶναι [οὗτος] καὶ ὅταν προσκαλῇ τινὰ εἰς γεῦμα, [εἶναι ἱκανός] νὰ εἴπῃ, καθ' ἣν στιγμήν ἔχει τὸ ποτήριον ἀνὰ χεῖρας, ἵνα [σπέισῃ εἰς τοὺς θεοὺς καὶ] πῖνῃ, ὅτι ἔχει παρασκευασθῆ τὸ μέλλον νὰ τέρψῃ τοὺς παρευρισκομένους καὶ ὅτι, ἐὰν διατάξωσιν, ὁ παῖς θὰ ὑπάγῃ ἵνα φέρῃ αὐλητρίδα, ὅπως πάντες ἀκούσωμεν αὐτὴν παίζουσαν τὸν αὐλὸν καὶ οὕτω τὸν αὐλὸν ἀκούοντες τερπώμεθα.

ΙΕ'—ΠΕΡΙ ΑΝΑΙΣΧΥΝΤΙΑΣ

Ἡ δὲ ἀναίσχυντία εἶναι μὲν, ἵνα δι' ὀρισμοῦ αὐτὴν περιλάβωμεν, καταφρόνησις δόξης (: περιφρόνησις τῆς ὑπολήψεως) ἔνεκα αἰσχροῦ κέρδους

1.—ὁ δὲ ἀναίσχυντος [εἶναι] τοιοῦτός τις, ὥστε πρῶτον μὲν, ἀφοῦ ἔλθῃ πρὸς τοῦτον, τὸ ὁποῖον ἀποστερεῖ [τῶν δανεισθέντων ποτὲ αὐτῷ χρημάτων], νὰ ζητῇ δάνεια, ἔπειτα... ἀφοῦ προσφέρῃ θυσίαν εἰς τοὺς θεοὺς, αὐτὸς μὲν [εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε] νὰ δειπνῇ παρ' ἄλλῳ, τὰ δὲ [ἐκ τοῦ θυσιασθέντος ζῆου ὑπολειπόμενα] κρέατα [ἅτινα κατὰ τὰ τότε ἐπικρατοῦντα ἔθιμα ἐχρησιμοποιοῦντο παρὰ τοῦ θυσιαζόντος διὰ δειπνον πρὸς τοὺς οἰκείους καὶ φίλους], ἀφοῦ **κάμῃ ἀλίπαστα** (= ἀλσι πάσας) νὰ ἀποθηκεύῃ.

2.—καί, ἀφοῦ προσκαλέσῃ τὸν συνοδεύσαντα αὐτὸν δοῦλον, εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε] νὰ δώσῃ [εἰς αὐτόν], ἀφοῦ σηκώσῃ ἀπὸ τῆς τραπέζης τεμάχιόν τι κρέατος καὶ ἄρτου, καὶ νὰ εἴπῃ, ἐνῶ πάντες ἀκούουσι· «Χόρτασε καλὰ [τώρα], ὦ Τίβριε»·

3.—καί, ὅταν δὲ ὀψωνίξῃ κρέας, [εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε] νὰ ὑπενθυμίξῃ τὸν κρεοπώλην, ἐὰν ἔχει φανῆ κατὰ τι εἰς αὐτόν ποτε ὀφέλιμος καὶ παρὰ τὴν πλάστιγγα ἰστάμενος, [εἶναι τοιοῦτος, ὥστε

νά *έίπη* εἰς ταύτην (=έμβαλεῖν) ἐκ τῶν παρακειμένων τεμαχίων [μετά τήν ζύγισιν] πρὸ πάντων μὲν κρέας, ἐὰν δὲ δὲν [ἐπιτύχη τοῦτου, καὶ κανὲν] κόκκαλον χάριν τοῦ ζωμοῦ· καί, ἐὰν μὲν λάβῃ, [καλῶς ἔχει], ἐὰν δὲ δὲν [λάβῃ], ἀφοῦ ἀρπάσῃ ἀπὸ τῆς τραπέζης μικρὸν παχὺ ἐντεράκι, [εἶναι τοιοῦτος, ὥστε] νά φεύγῃ, ἐνῶ συγχρόνως γελᾷ.

4.—Καί, ὅταν ἀγοράσῃ εἰσιτήριον θεάτρου διὰ τοὺς [ἐν τῷ πανδοχείῳ] αὐτοῦ φιλοξενουμένους ξένους [οἷτινες μετέβαινον εἰς Ἀθήνας, ὅπως παρακολουθήσωσι τὰ Βακχικὰ θεάματα], [εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε νά εἶναι θεατῆς συγχρόνως (ὁμοῦ) με τούτους, χωρὶς νά πληρώσῃ τὸ [ἑαυτοῦ] μέρος (δηλ. τὸ ἰδικόν του εἰσιτήριον)] [εἶναι δὲ τοιοῦτός τις, ὥστε] νά ὀδηγήσῃ [εἰς τὸ θέατρον] κατὰ τὴν ἐπομένην ἡμέραν καὶ τοὺς υἱούς του καὶ τὸν παιδαγωγόν των [δωρεὰν λόγῳ τοῦ ὅτι κατὰ τὴν προηγουμένην ἡμέραν ἐγένετο πρὸς τὸν θεατρῶνῃν πρόξενος πολλῶν ὠφελειῶν διὰ τῆς ἀθροῦς ἀγορᾶς εἰσιτηρίων.

5.—Καί, ὅσα κομίζει τις [εἰς τὴν οἰκίαν του], ἀφοῦ εὔωνα (ἐφθηνά) ἀγοράσῃ, [ὁ ἀναίσχυτος εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε νά παρακαλέσῃ νά δώσῃ μέρος [ἔξ αὐτῶν] καὶ εἰς αὐτόν.

6.—Καί [εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε], ἀφοῦ ἔλθῃ εἰς ξένην οἰκίαν, νά ζητῇ ὡς δάνειον κριθὴν, ἄλλοτε δὲ ἄχυρον καὶ [εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε] νά ἀναγκάζῃ τοὺς δανειστάς νά τοῦ τὰ φέρωσιν εἰς τὴν οἰκίαν του.

7.—Εἶναι δὲ ἱκανός, ἀφοῦ ἔλθῃ καὶ εἰς τὸ μέρος ἔνθα εὐρίσκονται οἱ ἐν δημοσίῳ λουτρῷ χάλκινοι λέβητες καὶ ἀφοῦ βυθίσῃ (βουτήξῃ) [εἰς τὸν χάλκινον λέβητα] κουτάλαν (:ἀντλητήριον), ἂν καὶ ὁ τοῦ λουτροῦ ἐπιστάτης (ὑπηρέτης) διαμαρτύρηται, ὁ ἴδιος (μόνος του) νά χύσῃ τὸ ὕδωρ ἐπάνω του καὶ νά εἴπῃ ὅτι ἔχει λουσοθῆ, καὶ ἔπειτα ἀπερχόμενος [νά εἴπῃ] «οὐδεμίαν χάριν σοὶ χρεωστῶ, [ὦ βαλανεῦ]».

Ις.—ΠΕΡΙ ΑΙΣΧΡΟΚΕΡΑΕΙΑΣ

Ἡ αἰσχροκέρδεια δὲ εἶναι ἐπιθυμία κέρδους ἀθεμίτου.

1.—Ὁ δὲ αἰσχροκερδὴς εἶναι τοιοῦτος, ὥστε, ὅταν προσφέρῃ γεῦμα (ἢ δεῖπνον) νὰ μὴ παραθέτῃ ἀρκετοὺς [ὡς πρὸς τὸν ἀριθμὸν τῶν κεκλημένων] ἄρτους.

2.—καὶ [εἶναι τοιοῦτος, ὥστε] νὰ ζητῇ νὰ λάβῃ χρήματα δανεικὰ παρὰ ξένου, ὅστις φιλοξενεῖται εἰς τὸν οἶκόν του.

3.—καὶ ὅταν διανέμῃ μερίδας[φαγητοῦ]. [εἶναι τοιοῦτος, ὥστε νὰ διῆσχυρίζηται ὅτι εἶναι δίκαιον νὰ δίδηται εἰς τὸν μοιράζοντα διπλῇ μερὶς καὶ εὐθύς *νὰ ἀπονεύμῃ εἰς ἑαυτὸν* (ἢ: νὰ λάβῃ αὐτὸς) [διπλῆν μερίδα].

4.—καί, ὅταν πωλῇ οἶνον [εἶναι τοιοῦτος, ὥστε] νὰ πωλήσῃ εἰς τὸν φίλον τὸν οἶνον *νερωμένον* (: ἀναμεμειγμένον [μεθ' ὕδατος]).

5.—καὶ [εἶναι τοιοῦτος, ὥστε νὰ πορευῆται *τότε* (=τηνικάδε) εἰς τὸ θέατρον *μὲ* (=ἄγων) τοὺς υἱοὺς του, ὅταν οἱ θεατρῶναι δίδωσι [τὴν πρὸς τοῦτο] εἴσοδον δωρεάν.

6.—καί, ὅταν ἀπέρχηται εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν *κατ' ἀπόφασιν* (ἢ: δαπάναις) *τοῦ δήμου* (=δημοσίᾳ), [εἶναι τοιοῦτος, ὥστε] τὰ μὲν πρὸς ὁδοιορίαν ἀναγκαῖα χρήματα νὰ ἀφήνῃ ἐν τῷ οἴκῳ, νὰ δανειζῆται δὲ παρὰ τῶν συμπρεσβευτῶν, καὶ νὰ φορτώσῃ τὸν ὑπηρέτην του μὲ μεγαλύτερον φορτίον ἀπὸ ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον δύναται νὰ φέρῃ (βαστάζῃ), καὶ [εἶναι τοιοῦτος, ὥστε] νὰ παρέχῃ [εἰς αὐτὸν τὸν ὑπηρέτην] ἐλάχιστα τρόφιμα ἀπὸ τοὺς ἄλλους, καὶ [εἶναι τοιοῦτος, ὥστε] ἀφοῦ ἀπαιτήσῃ νὰ λάβῃ ἐκ τῶν χαριστηρίων δώρων [τῶν δοθέντων εἰς τοὺς συμπρεσβευτὰς ἐν γένει] τὸ ἀνήκον εἰς αὐτὸν μέρος, νὰ πωλήσῃ αὐτό.

7.—καὶ [εἶναι τοιοῦτος, ὥστε] ὅταν ἀλείφηται [δι' ἐλαίου] ἐν τῷ λουτρῷ, ἀφοῦ εἶπῃ «ὦ παιδάριον (: γαρσον), ταγγιασμένον τὸ ἔλαιον ἠγόρασας», νὰ ἀλείφηται διὰ τοῦ ξένου τοιοῦτου, [ὅπερ ἔκειτο ἐν ληκύθῳ πλησίον τῶν τοῦ βαλανέως ἐλαιοδοχείων].

8.—καὶ εἶναι ἱκανὸς νὰ ἀπαιτήσῃ τὸ [ἀναλογοῦν] μέρος ἐκ τῶν εὐρισκομένων ὑπὸ τῶν δούλων τοῦ οἴκου [του] χαλκίνων νομισμάτων ἐν ταῖς ὁδοῖς, ἀφοῦ εἶπῃ ὅτι τὸ εὔρημα εἶναι κοινόν.

9.—καὶ [εἶναι τοιοῦτος, ὥστε] νὰ δώσῃ ἔξω [εἰς τὸ πλυντήριον] τὸ ἱμάτιον, ἵνα πλύνῃ [αὐτὸ] καί, ἀφοῦ δανεισθῇ τὸ παρὰ φί-

λου [του τοιοῦτον] [εἶναι τοιοῦτος, ὥστε] νὰ ἀφήσῃ νὰ περάσουν
πολλαὶ ἡμέραι (ἤ: νὰ ἀναβάλλῃ τὴν ἀπόδοσιν ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας),
ἕως ὅτου ἤθελε ζητηθῆ αὐτὸ ὀπίσω.

10.— Καὶ τὰ τοιαῦτα [εἶναι ἱκανὸς νὰ πράξῃ ὁ αἰσχροκερδῆς]·
ἦτοι [εἶναι ἱκανὸς] νὰ μετῶ ὁ ἴδιος διὰ τοὺς ἐν τῷ οἴκῳ τὰ πρὸς
τροφὴν ἀναγκαῖα διὰ Φειδωνίου μέτρου, ὅπερ κατὰ τὸν πυθμένα
εἶναι κτυπημένον (ἐμβασμένον) πρὸς τὰ ἔσω, μεγάλως διὰ τῆς ἀπο-
μάκτρας (ρίγλας) ἐξισάζων [τὸ ὑπερπληρωθὲν] Φειδώνειον μέτρον].

11.— Καὶ [εἶναι τοιοῦτος, ὥστε] νὰ ἀγοράξῃ [παρὰ φίλου]
ἀντικείμενόν τι ἐν μυστικότητι, ὅταν ὁ κάτοχος τούτου τοῦ ἀντι-
κειμένου] φίλος νομίξῃ ὅτι [τὸ ἀντικείμενον τοῦτο, οὐτινος τὴν
πραγματικὴν ἀξίαν γνωρίζῃ κατὰ βάθος ὁ αἰσχροκερδῆς,] πω-
λεῖται εἰς λογικὴν (ἀγοραίαν ἢ τρέχουσαν) τιμὴν ἔπειτα, ἀφοῦ
λάβῃ (ἀγοράσῃ) τοῦτο [εἶναι τοιοῦτος, ὥστε νὰ τὸ πωλήσῃ].

12.— Βεβαίως δὲ καί, ὅταν δίδῃ ὀπίσω ὀφειλόμενον χρέος
τριάκοντα μῶν, [εἶναι τοιοῦτος, ὥστε] νὰ ἀποδίδῃ τοῦτο ἕλατ-
τον κατὰ τέσσαρας δραχμάς.

13.— Καὶ [εἶναι δὲ τοιοῦτος, ὥστε], ἐὰν τὰ τέκνα του δὲν ἤ-
θελον μεταβῆ εἰς τὸ σχολεῖον ἕνεκα ἀσθενείας, νὰ ἀφαιρέσῃ
ἐκ τῶν διδάκτρων κατ' ἀναλογίαν [τῶν τῆς ἀπουσίας ἡμερῶν],
καὶ νὰ μὴ ἀποστέλλῃ καθ' ὄλον τὸν Ἄνθεστηριῶνα (Φεβρουά-
ριον) μῆνα αὐτὰ εἰς τὰ μαθήματα ἕνεκα τοῦ ὅτι εἶναι πολλὰί
ἔορται μετὰ θεαμάτων, ἵνα μὴ τὸν μισθὸν πληρώσῃ.

14.— Καί, ὅταν εἰσπράττῃ (λαμβάνῃ) παρὰ δούλου [εἰς χαλ-
κοῦν νόμισμα] τὸ κατὰ νόμον *μερίδιον ἐκ τῆς μισθοδοσίας*,
ἣν λαμβάνει οὗτος ἐργαζόμενος παρὰ ξένοις (=ἀποφορᾶν),
[εἶναι τοιοῦτος ὥστε] νὰ ἀπαιτῆ προσέτι καὶ τὸ ἀντίτιμον τῆς
νομισματικῆς διαφορᾶς διὰ τὴν εἰς ἀργύριον ἀνταλλαγὴν τῶν
χαλκίων νομισμάτων.

15.— Καὶ ὅταν λαμβάνῃ λογαριασμὸν παρὰ τοῦ ἐπιστατοῦντος
εἰς τὸ ἔξοχικὸν αὐτοῦ κτήμα [εἶναι τοιοῦτος, ὥστε νὰ πράττῃ τὸ
αὐτό, ἦτοι νὰ ἀπαιτῆ πρὸς τούτοις τοῦ χαλκοῦ τὴν καταλλαγὴν]· καὶ
ὅταν προσφέρῃ δεῖπνον [ὑποχρεωτικῶς] πρὸς τοὺς δημότας τῆς
φράτρας του, [εἶναι τοιοῦτος, ὥστε] νὰ ζητῆ νὰ λάβῃ διὰ τὰ τέκνα

του [ἄπερ ἔτρωγον χωριστὰ] φαγητὸν ἐκ τοῦ διὰ πάντας τοὺς τῆς φράτρας δημότας παρασκευασθέντος τοιούτου, νὰ καταγράφη δὲ τὰ καταλειπόμενα ἀπὸ τῆς τραπέζης ἡμίση τῶν ραφανίδων, ἵνα μὴ οἱ ὑπηρετοῦντες παῖδες (garçons) λάβωσι.

16.—“Ὅταν δὲ συνταξειδεύῃ μετὰ φίλων [εἶναι τοιοῦτος, ὥστε] νὰ μεταχειρίζεται τοὺς ὑπηρετάς ἐκείνων, τὸν δὲ ἰδικόν του νὰ μισθώσῃ ἕξω [πρὸς ἄλλους] καὶ νὰ μὴ παρέχῃ ὡς εἰσόδημα τὸν μισθὸν εἰς τὸ κοινὸν [ταμεῖον].

17.—Βεβαίως δὲ καὶ ὅταν εἰς τὸν οἶκόν [του] συναθροίζωσι τὰ διὰ τὸ κοινὸν συμπόσιον, [εἶναι τοιοῦτος, ὥστε] νὰ *θέτῃ κατὰ μέρος* (ἢ: νὰ ἀφαιρῇ μέρος τι) ἐκ τῶν ἐκ μέρους αὐτοῦ διδομένων ξύλων καὶ φακῶν καὶ ὄξους καὶ ἄλατος καὶ ἐλαίου τοῦ μέλλοντος νὰ χρησιμοποιηθῇ διὰ τὸν λύχνον.

18.—Καὶ ὅταν τις ἐκ τῶν φίλων μέλλῃ νὰ νυμφευθῇ (: τελέσῃ τοὺς γάμους του) ἢ μέλλῃ νὰ ὑπανδρεύσῃ θυγατέρα, [εἶναι τοιοῦτος, ὥστε] νὰ ἀπέλθῃ εἰς ἄλλοδαπὴν πρὸ χρόνου τινός, ἵνα μὴ ἀποστείλῃ γαμήλιον δῶρον.

19.—Καὶ [εἶναι τοιοῦτος, ὥστε] νὰ δανεῖζται παρὰ τῶν φίλων του τοιαῦτα, τὰ ὁποῖα οὔτε δύναται τις νὰ ζητήσῃ ὀπίσω, οὔτε δύναται (καταδέχεται) τις νὰ λάβῃ καὶ ἐὰν ἐπέστρεφον ταχέως εἰς αὐτὸν ταῦτα.

ΙΖ'.—ΠΕΡΙ ΑΝΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Ἡ δὲ ἀνελευθερία εἶναι ἔλλειψις (στέρησις) τις φιλοδοξίας ἀπαιτούσης δαπάνην (ἢ : ἡ δὲ ἀνελευθερία εἶναι ἔλλειψις τις φιλοδόξου γενναιοδωρίας.

1.—“Ὁ δὲ ἀνελεύθερος [εἶναι] τοιοῦτός τις, ὥστε, ἐὰν νικήσῃ (ὡς χορηγός) εἰς τοὺς ἀγῶνας τῶν τραγῳδῶν νὰ ἀφιερῶσῃ ξυλίην πινακίδα εἰς τὸν Διόνυσον, ἀφοῦ ἐπιγράψῃ ὁ ἴδιος [φιλαργυρίας ἕνεκα καὶ οὐχὶ εἰδικός τις ἐπὶ τῶν ἐπιγραφῶν] διὰ μελάνης τὸ ὄνομά (του).

2.—Καὶ ὅταν γίνωνται ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ δήμου αὐτοπροαίρετοι συνεισφοραὶ [ὑπὲρ τῆς πολιτείας], [εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε], ἀφοῦ σηκωθῇ σιωπηλῶς ἐκ τοῦ μέσου [τῆς συνελεύσεως] νὰ ἀπέλ-

θη(πρὸς ἀποφυγὴν τῆς σχετικῆς τῇ καταστάσει του συνεισφορᾶς).

3.—Καί, ὅταν ὑπανδρεύῃ τὴν θυγατέρα αὐτοῦ, (εἶναι τοιοῦτος, ὥστε) τοῦ μὲν σφαγίου [τοῦ θυομένου εἰς τὴν θυσίαν τοῦ γάμου]τὰ κρέατα, πλὴν τῶν προσφερομένων τῷ ἱερεῖ, νὰ πωλήσῃ, τοὺς δὲ ὑπηρετοῦντας ἐν τοῖς γάμοις νὰ παραλάβῃ ἐπὶ μισθῷ οὕτως, ὥστε *νὰ τρέφονται ἐν τοῖς οἴκοις των* (ἦτοι : νὸ τρώωσιν ἐξ ἰδίων των).

4.—Καί, ἐὰν εἶναι τριήραρχος [εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε] τὰ τοῦ πλοιάρχου στρώματα νὰ διατάτῃ νὰ στρώνωσι χάριν αὐτοῦ κάτωθεν ὡς ὑπόστρωμα ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, τὰ δὲ ἰδικά του νὰ διατάτῃ νὰ θέσωσι κατὰ μέρος (ἵνα μὴ φθαρῶσι).

5.—Καί εἶναι δὲ ἱκανὸς νὰ μὴ ἀποστείλῃ τὰ παιδιά εἰς τὸ *σχολεῖον* (ἦ : εἰς τὸν οἶκον τοῦ διδασκάλου), ὅταν εἶναι ἐορτὴ τῶν Μουσῶν, [καθ' ἣν οἱ μαθηταὶ ἦσαν ὑπόχρεοι νὰ καταβάλωσι τὰς δαπάνας τῆς ἐορτῆς εἰς θυσίας, παίγνια κλπ.], ἀλλὰ [εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε] νὰ εἴπῃ ὅτι ἀσθενοῦσιν (ἀδιαθετοῦσι), ἵνα μὴ συνεισφέρωσι (διὰ τὰς δαπάνας τῆς ἐορτῆς εἰς θυσίας, παίγνια κλπ.).

6.—Καί, ὅταν ὀψωνήσῃ ἐκ τῆς ἀγορᾶς τὸ κρέας, (εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε) ὁ ἴδιος νὰ φέρῃ [αὐτὸ] καὶ τὰ λάχανα ἐν τῷ μέρει τοῦ ἱματίου τῷ καλύπτοντι τὸ στήθος (τὸν κόλπον).

7.—Καί [εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε] νὰ μείνῃ ἐντὸς τῆς οἰκίας του, ὅταν δώσῃ ἔξω τὸ ἱμάτιόν του, ἵνα τὸ καθαρίσωσι.

8.—Καί, ἐνῶ φίλος συλλέγει ἔρανον καὶ ἐνῶ ἔχει συνομιλήσει (συζητήσει) [ὁ φίλος πρὸς αὐτὸν [περὶ τοῦ ἐράνου], ὅταν προῖδῃ ὅτι [ὁ τῶν ἐράνων συλλογεὺς φίλος] ἔρχεται πρὸς αὐτόν, ἀφοῦ διὰ κάμψεως ἀπομακρυνθῆ ἐκ τῆς ὁδοῦ, (εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε) νὰ πορευθῆ εἰς τὴν οἰκίαν του διὰ τῆς κυκλικῆς ὁδοῦ.

9.—Καί [εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε] νὰ μὴ ἀγοράσῃ θεράπειαν διὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν τῆς γυναικός του, ἣτις ἐκόμισεν αὐτῷ [εἰς τὴν οἰκίαν] πολλὴν προῖκα, ἀλλὰ νὰ λαμβάνῃ ἐπὶ μισθῷ ἐκ τῆς γυναικείας ἀγορᾶς μικρὸν ὑπρέτην, ὅστις μέλλει νὰ εἶναι ἀκόλουθος αὐτῆς *κατὰ τὸν χρόνον, καθ' ὃν ἡ γυνή του ἐξέρχεται τῆς οἰκίας δι' ἐπισκέψεις* (=εἰς τὰς ἐξόδους).

10.—Καί (εἶναι τοιοῦτος, ὥστε) νὰ φορῇ τὰ ὑποδήματα μὲ

ἐπιδιόρθωσιν (ξαναμπάλωμα) συνερραμμένα καὶ νὰ λέγη ὅτι ταῦτα εἶναι ὅμοια μὲ κέρας (ἦτοι σκληρὰ ἢ στερεὰ ὡς κέρας).

11.—Καί, ἀφοῦ ἐξεγερθῆ ἔκ τοῦ ὕπνου, (εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε), νὰ καθάριση τὴν οἰκίαν οὕτως, ὥστε νὰ λάμπη ἔκ τῆς καθαριότητος καὶ νὰ στρώσῃ τὰς κλῖνας.

12.—Καὶ ὅταν πρόκητοι νὰ καθίση (εἶναι τοιοῦτος, ὥστε) νὰ γυρίσῃ ἀνάποδα (ἵνα μὴ λερώσῃ) τὸ μάλλινον ἔπανωφόριον, τὸ ὁποῖον αὐτὸς φορεῖ.

ΙΗ'.—ΠΕΡΙ ΜΙΚΡΟΛΟΓΙΑΣ

Εἶναι δὲ ἡ μικρολογία (ἢ : καλεῖται δὲ μικρολογία) *οἰκονομία παράκαιρος ἐκείνου ᾧ διαφέρει τινὶ* (ἢ : παράκαιρος οἰκονομία τοῦ κέρδους, ὀφέλους).

1.—Ὁ δὲ μικρόλογος (εἶναι) τοιοῦτός τις, ὥστε ἀφοῦ μεταβῆ εἰς τὴν οἰκίαν [τοῦ ὀφειλέτου του] νὰ ζητῆ ἐπιμόνως νὰ λάβῃ (εἰσπράξῃ) πρὸ τῆς λήξεως τοῦ μηνὸς [τὸν τόκον, ἦτοι] ἤμισυν ὀβολόν.

2.—Καί, ὅταν τρώγῃ μετ' ἄλλων, (εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε) νὰ ἀπαριθμῆ τὰ [πλήρη οἴνου] ποτήρια, πόσα ἕκαστος ἔχει πίνει· καὶ εἶναι τοιοῦτος, ὥστε νὰ προσφέρῃ ἀπαρχὰς ὀλιγίστους εἰς τὴν Ἄρτεμιν ἔκ τῶν μετ' αὐτοῦ δειπνούντων.

3.—Καὶ ὅσα τις [ἔκ τῶν συσσίτων ἐταίρων] καταλογίζει (: περνᾷ εἰς τὴν μερίδα) ἀγοράσας ἀντὶ ἐλάχιστης τιμῆς, [ὁ μικρόλογος εἶναι τοιοῦτος, ὥστε] νὰ δισχυρίζηται ὅτι ταῦτα εἶναι ὑπερβολικὴ πολυτέλεια.

4.—Καὶ ἐὰν ὁ ὑπηρέτης (τῆς οἰκίας) θραύσῃ χύτραν (τσουκάλλι) ἢ πινάκιον, [ὁ μικρόλογος εἶναι τοιοῦτος, ὥστε] νὰ εἰσπράξῃ τὸ ἀντίτιμον τῆς θρασθείσης χύτρας ἢ πινακίου ἀπὸ τῶν ἐξόδων τῆς διατροφῆς του.

5.—Καί, ἐὰν ἡ γυνὴ του ἀπολέσῃ νόμισμα ἀξίας *τριῶν χαλκῶν* (ἦτοι 3)8 τῆς τότε Ἀττικῆς δραχμῆς), [εἶναι τοιοῦτός τις ὁ μικρόλογος, ὥστε] νὰ μετακινήσῃ τὰ σκεύη καὶ νὰ ἀνερευνᾷ τὰς κλῖνας καὶ τὰ κιβώτια (μπαοῦλα) καὶ τὰ σκεπάσματα.

6.—Καὶ ἐὰν ἔχη τι ἐκτεθειμένον εἰς πώλησιν, (εἶναι τοιοῦτος

ὄστε] νὰ πληρώσῃ αὐτὸ ἀντὶ τοσαύτης τιμῆς, ὥστε νὰ μὴ ὑπάρχῃ ὀφέλειά τις εἰς τὸν ἀγοράσαντα αὐτό.

7.—Καὶ [εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε] νὰ μὴ δύναται νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τίνα οὔτε νὰ φάγῃ [ἐν] σῦκον ἀπὸ τὸν κῆπον του, οὔτε νὰ διέλθῃ διὰ μέσου τοῦ ἀγροῦ του, οὔτε νὰ σηκώσῃ καὶ παραλάβῃ καρπὸν ἐλαίας ἢ χουρμαδιᾶς ἐπ τῶν πεσόντων [ἐκ τῶν δένδρων του] χαμαί.

8.—καὶ [εἶναι δὲ τοιοῦτος, ὥστε] νὰ ἐπιθεωρῇ καθ' ἡμέραν τὰ σήματα (δηλ. τὰς στήλας ἢ πινακίδας) [τοῦ παρ' αὐτοῦ ὑποθηκευθέντος κτήματος], ἐὰν παραμένωσι τὰ αὐτά.

9.—Εἶναι δὲ ἱκανὸς νὰ εἰσπράξῃ καὶ ὑπερημερίαν καὶ τόκον τόκου.

10.—Καί, ὅταν προσφέρῃ γεῦμα (ἢ δεῖπνον) πρὸς τοὺς συνημότας του, [εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε] ἀφοῦ κόψῃ τὰ κρέατα εἰς μικρὰ-μικρὰ τεμάχια νὰ παραθέσῃ [ταῦτα] εἰς τὴν τράπεζαν.

11.—καὶ [εἶναι τοιοῦτος, ὥστε] νὰ εἰσέλθῃ [εἰς τὴν οἰκίαν του] χωρὶς νὰ ἀγοράσῃ τι, ὅταν μεταβῇ εἰς τὴν ἀγορὰν πρὸς προμήθειαν ὄψων.

12.—καὶ [εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε] νὰ ἀπαγορεύσῃ εἰς τὴν γυναϊκά του νὰ δανείζῃ μήτε ἄλας, μήτε φυτίλι διὰ τὸν λύχνον, μήτε κύμινον, μήτε ὀρίγανην, μήτε χονδροαλεσμένας κριθάς ἄλατι μεμειγμένας, μήτε στεφάνους [δι' ὧν ἐστέφοντο αἱ κεφαλαὶ τῶν θυμάτων κατὰ τὰς θυσίας], μήτε πλακούντια κατασκευασμένα ἐκ κριθαλεύρου καὶ μέλιτος ἢ οἴνου καὶ ἐλαίου [ἅτινα συνήθιζον οἱ ἀρχαῖοι νὰ ρίπτωσιν ἐπὶ τοῦ ἐν τῷ βωμῷ πυρὸς ἀντὶ θυσίας, πρὶν ἢ ἐπικρατήσῃ τὸ ἔθος τῆς τῶν ζώων σφαγῆς], ἀλλὰ νὰ λέγῃ [ὁ μικρολόγος] ὅτι τὰ μικρὰ ταῦτα [ἀντικείμενα] ἀποτελοῦσι μέγα ποσὸν κατ' ἐνιαυτὸν (τὸν κάθε χρόνον).

13.—Ἐν γένει δὲ δύναται τις νὰ ἴδῃ ὅτι καὶ τὰ χρηματοκιβώτια τῶν μικρολόγων εἶναι μουχλιασμένα καὶ ὅτι αἱ κλειδες εἶναι ἐσκουριασμένα καὶ ὅτι αὐτοὶ οἱ ἴδιοι φοροῦσι τὰ ἱμάτια κοντότερα τῶν μερῶν καὶ ὅτι ἀλοίφονται [μετὰ τὸν λουτρὸν δι' ἐλαίου ἢ ἀρωμάτων ἐξαγομένων] ἐκ λίαν μικρῶν ἐλαιοδοχείων, καὶ ὅτι κείρουσι τὴν κόμην ἐν χρῶ (σύρριζα) καὶ ὅτι βάλλουσι τὰ ὑποδήματα τῶν [μόνον] κατὰ τὴν μεσημβρίαν [πρὸς ἐπίδειξιν] καὶ ὅτι καταβάλλουσι πᾶσαν σύστασιν πρὸς τοὺς καθαριστὰς (λευκαντὰς) [τῶν ἐνδυμάτων], ὅπως τὸ ἱμάτιον αὐτῶν τύχῃ πολλῆς [κιμῶλιας] γῆς, ἵνα μὴ ῥυπαίνηται [τοῦτο] ταχέως.

ΙΘ'.—ΠΕΡΙ ΑΠΙΣΤΙΑΣ

Εἶναι βεβαίως ἡ ἀπιστία ἰδέα (δοξασία) τις στρεφομένη
 ΙΩΑΝ. Θ. ΡΩΣΣΗ—Σχολ. Μετάφρ. Χαρακτῆρων Θεοφράστου 3

καθ' ὅλων τῶν ἀνθρώπων δι εἶναι ἄδικος [εἰς τοῦτον τὸν ἄπιστον].

1.—Ὁ δὲ ἄπιστος[εἶναι] τοιοῦτός τις, ὥστε, ἀφοῦ ἀποστείλῃ τὸν ὑπηρετήν [του], ἵνα ὀψωνίσῃ, στέλλει ἕτερον ὑπηρετήν, ἵνα οὗτος πληροφορηθῇ ἀντὶ πόσης τιμῆς ἠγόρασε [τὰ ὀψώνια].

2.—Καί, ὅταν αὐτὸς [ὁ ἄπιστος] φέρῃ μαζί του ποσὸν χρημάτων, [εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε] ἀνὰ πᾶν στάδιον καθήμενος, νὰ ἀπαριθμῇ(μετροῦ)πόσον εἶναι [τὸ ποσὸν τοῦτο τῶν χρημάτων].

3.—Καί [εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε] νὰ ἐρωτᾷ τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα κατακλιμένους ἐν τῇ κλίνῃ, ἐὰν ἔχη κλειδώσει τὸ χρηματοκιβώτιον, καὶ ἐὰν τὸ ἐρμάριον, ἐνθα εἶναι ἐναποτεθειμένα αἱ κύλικες (τὰ ποτήρια) ἔχει σφραγισθῆ ὑπὸ ταύτης (ἔχει κλείσει αὕτη) καί, ἐὰν ὁ μοχλὸς ἔχει τεθῆ εἰς τὴν αὐλειὸν θύραν, καί, ἐὰν ἐκεῖνη εἴπῃ ναί, οὐχ' ἦττον αὐτὸς ὁ ἄπιστος ἐγερθεὶς γυμνὸς ἐκ τῶν στρωμάτων καὶ ἀνυπόδητος, ἀφοῦ ἀνάψῃ τὸν λύχνον καὶ ἀφοῦ τρέξῃ δεξιὰ καὶ ἀριστερά,[εἶναι τοιοῦτος, ὥστε],νὰ ἐπιθεωρήσῃ ὅλα ταῦτα καὶ τοιουτοτρόπως μόλις νὰ κοιμηθῇ.

4.—Καί [εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε] νὰ ἀπαιτῇ τοὺς τόκους ἀπὸ τοὺς ὀφείλοντας εἰς αὐτὸν χρηματικὴν ποσότητα *μετὰ μαρτύρων* (ἢ: *ἐνώπιον μαρτύρων*), ἵνα μὴ δύνανται [οἱ ὀφειλέται] νὰ ἀρνηθῶσιν [τὴν ὀφειλήν].

5.—Καί εἶναι δὲ ἱκανὸς νὰ δώσῃ τὸ ἱμάτιον ἔξω τῆς οἰκίας [πρὸς καθαρισμόν] οὐχὶ εἰς ἐκεῖνον ὅστις ἠθέλεν ἐργασθῆ (πλύνει) αὐτὸ ἄριστα (ἦτοι: οὐχὶ εἰς τὸν ἄριστον λευκαντὴν) ἀλλ' εἰς ἐκεῖνον [τὸν λευκαντὴν], ὅταν ὑπάρχῃ [τούτου] τοῦ λευκαντοῦ ἀξιόχρεως ἐγγυητής.

6.—Καί ὅτον ἔλθῃ τις, ἵνα ζητήσῃ ἐπὶ ἐπιστροφῇ ποτήρια [χρυσᾶ ἢ ἀργυρᾶ], συνηθέστατα μὲν [εἶναι τοιοῦτος], ὥστε νὰ μὴ δώσῃ, ἐὰν ὅμως ὡς εἶναι ἐπόμενον εἶναι οὗτος οἰκειὸς τις καὶ συγγενὴς ἐξ αἵματος, [εἶναι ἱκανός], νὰ δανείσῃ, ἀφοῦ *σχεδὸν* (=μόνον οὐ) δοκιμάσῃ εἰς τὸ πῦρ καὶ ζυγίσῃ καὶ ἀφοῦ σχεδὸν ἐγγυητὴν λάβῃ.

7.—Καί [εἶναι δὲ ἱκανός] νὰ διατάτῃ νὰ μὴ βαδίξῃ ὀπισθεν ἑαυτοῦ ὁ ὑπηρετής, ὅστις τὸν ἀκολουθεῖ, ἀλλὰ νὰ βαδίξῃ ἔμπροσθεν, ἵνα φυλάτῃ αὐτόν, μήπως ἐν τῇ ὁδῷ δραπετεύσῃ.

8.—Καί [εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε]νὰ εἴπῃ πρὸς ἐκείνους,οἵτινες ἔλαβον(ἐπρομηθεύθησάν)τι παρ' αὐτοῦ, καὶ οἵτινες λέγουσι: *ἀντὶ ποίας ἀξίας ἐχορηγήθη τὸ ληφθὲν ἀντικείμενον; Καταχώρησον [τὸ ποσὸν τοῦτο εἰς τὴν μερίδα μου ἐν τοῖς βιβλίοις σου], διότι δὲν εἶμαι ἕως τῶρα εὐκαιρὸς νὰ ἀποστείλω [τὸ ἀντίτιμον εἰς τὸν οἶκόν σου]*» Μὴ σὲ 'νοιάζει

καθ' ὀλοκληρίαν (: μὴ ἔχε ποσῶς πράγματα)· διότι ἐγὼ θὰ σὲ συντροφεύσω [μέχρι τοῦ οἴκου σου πρὸς παραλαβὴν τῶν χρημάτων, ἕως οὗτου σὺ ἤθελες σχολάσει (: ἤθελες εὖρει εὐκαιρίαν).

Κ'.—ΠΕΡΙ ΜΕΜΨΙΜΟΙΡΙΑΣ

Ἡ μεμψιμοιρία εἶναι (ἤ: καλεῖται δὲ μεμψιμοιρία) **κατηγορία ἐπὶ τοῖς δεδομένοις** (: ἐπὶ τοῖς δώροις) **παρὰ τὸ πρόπον.**

1.—Ὁ δὲ μεμψιμοιρος [εἶναι] τοιοῦτός τις, ὥστε, ὅταν ὁ φίλος ἀποστείλῃ [πρὸς αὐτὸν] μερίδα [κρέατος], νὰ εἴπῃ πρὸς τὸν φέροντα [ταύτην] «ἐκ φθόνου ἠρνήθη μοὶ τὴν προσφορὰν τοῦ ζωμοῦ καὶ τοῦ ὀλίγου οἴνου μὴ καλέσας με εἰς τὸ δεῖπνον».

2.—Καὶ [εἶναι] τοιοῦτός τις, ὥστε] νὰ ἀγανακτῇ κατὰ τοῦ Διός, οὐχὶ διότι δὲν βρέχει, ἀλλὰ διότι [βρέχει] **κατόπιν** (ἦτοι οὐχὶ ἐπικαιρῶς).

3.—Καί, ἐὰν εὖρη ἐν τῇ ὁδῷ σακκοῦλαν χρημάτων, [εἶναι] τοιοῦτός τις, ὥστε] νὰ εἴπῃ «**ἀλλὰ δὲν εὖρηκα οὐδέποτε θησαυρόν**».

4.—Καί, ἐὰν ἀγοράσῃ δοῦλον εἰς εὐτελεῆ τιμὴν καὶ μετὰ πολλὰς παρακλήσεις πρὸς τὸν πωλητὴν [τοῦ δούλου], [εἶναι] τοιοῦτος, ὥστε] νὰ εἴπῃ, ὅτι «ἐκπλήττομαι, ἐὰν [ποτε] ἔχω ἀγοράσει **ὕγιες** (δηλ. ἄνευ ἐλαττωμάτων) τι εἰς τόσον εὐτελεῆ τιμὴν».

4.—Καὶ πρὸς ἐκεῖνον ὅστις φέρει εἰς αὐτὸν καλὴν (χαροποιάν) ἀγγελίαν ὅτι «υἱὸς πρὸς χαρὰν σου ἐγενήθη», [εἶναι] τοιοῦτος, ὥστε] νὰ εἴπῃ, ὅτι «ἐὰν προσθέσῃς [ὅτι] καὶ τῆς περιουσίας τὸ ἥμισυ ἐχάθῃ, ἀληθῆ θὰ εἴπῃς».

6.—Καί, ἐὰν κερδίσῃ δίκην [ἐν δικαστηρίῳ] καὶ ἐὰν λάβῃ πάσας τὰς ψήφους [τῶν δικαστῶν ὑπὲρ ἑαυτοῦ], [εἶναι] τοιοῦτός τις, ὥστε] νὰ μέμφηται τὸν λογογράφον (συνήγορον), διότι κατὰ τὴν γνώμην του παρέλειψε [νὰ ἀναφέρῃ] πολλὰ ἐκ τῶν πρεπόντων.

7.—Καί, ὅταν χρήματα ἐκ συνεισφορῶν συλλεχθῶσιν εἰς αὐτὸν [πρὸς ἐπιχειρήσιν ἔργου τινὸς] ἐκ μέρους τῶν φίλων του, καὶ εἴπῃ τις [αὐτῷ]· «**ἔσο [ἤδη] χαρούμενος** (: εὐθυμος)», [ὁ μεμψιμοιρος εἶναι τοιοῦτος, ὥστε] νὰ εἴπῃ· «καὶ πῶς [θὰ εἶμαι εὐθυμος], ὅτε πρέπει νὰ ἀνταποδώσω εἰς ἕκαστον [ἐκ τῶν ἐρανιστῶν τὰ χρήματα] **καὶ ἐκτὸς τούτου** (: ἐπὶ πλέον) νὰ ὀφείλω εὐγνωμοσύνην ὡς εὐεργετημένος» ;

ΚΑ'.—ΠΕΡΙ ΑΔΟΛΕΣΧΙΑΣ

Ἡ δὲ ἀδολεσχία εἶναι διήγησις λόγων μακρῶν καὶ ἀπρομελετήτων

1.—Ὁ δὲ ἀδολεσχῆς εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε, ἀφοῦ παρακα-

θίση πλησίον τούτου, τὸν ὁποῖον δὲν γνωρίζει, πρῶτον μὲν νὰ εἶπη (πλέξῃ) ἐγκώμιον τῆς ἑαυτοῦ γυναικὸς, ἔπειτα νὰ διηγηθῇ τοῦτο τὸ ἐνύπνιον, τὸ ὁποῖον εἶδε κατὰ τὴν νύκτα *ἔπειτα* (: τέλος) νὰ διηγηθῇ χωριστὰ ἀνὰ ἓν τὰ φαγητά, τὰ ὁποῖα εἶχεν ἐν τῷ δεῖπνῳ [τόσον] τὰ ἐν ταῖς πρώταις δειπνητηρίοις τραπέζαις, ὅσον καὶ τὰ ἐν ταῖς δευτέραις παρατεθειμένα, ὡς τρογάλια κλπ., κλπ.]

2. — Ἐπειτα λοιπόν, ἐὰν τὸ πρᾶγμα (δηλ. ἡ ὁμιλία) προχωρήσῃ, [εἶναι τοιοῦτος, ὥστε] νὰ λέγῃ ὅτι οἱ νῦν ἄνθρωποι εἶναι πολὺ *φαιλότεροι* (κατώτεροι τῶν ἀρχαίων καὶ ὅτι εὐωνα (εὐθηνά) τὰ σιτηρὰ εἶναι ἐν τῇ ἀγορᾷ καὶ ὅτι διατρίβουσιν ἐν τῇ πόλει (δηλ. ἐν Ἀθήναις) πολλοὶ ξένοι καὶ ὅτι ἡ θάλασσα εἶναι κατάλληλος πρὸς πλοῦν ἀπὸ τῶν ἑορτῶν τῶν μεγάλων Διονυσίων, καὶ, ἐὰν ὁ Ζεὺς ἤθελε γίνεαι αἰτία νὰ πέσῃ πολὺ βροχή, καὶ ὅτι τὰ γεννήματα θὰ ὦσι καλύτερα, καὶ τίνα ἀγρὸν θὰ καλλιεργήσῃ τὸ ἐπόμενον ἔτος, καὶ ὅτι ὅτι ὁ βίος εἶναι πολὺ δύσκολος (ἦτοι τὰ πρὸς τὸν βίον ἐπιτήδεια εἶναι ἀκριβὰ καὶ δυσχερῶς πορίζεται τις αὐτὰ) καὶ ὅτι ὁ Δάμιππος ἐτοποθέτησε [πρὸ τῆς θύρας του] λαμπάδα μεγίστην κατὰ τὴν [πέμπτην] ἡμέραν τῆς ἑορτῆς τῶν [Ἐλευσινίων] μυστηρίων καὶ πόσοι εἶναι οἱ στύλοι τοῦ [παρὰ τὸ Διονυσιακὸν θέατρον] Ὁδείου [τοῦ ὑπὸ τοῦ Περικλέους τῷ 444 π. Χ. κτισθέντος] καὶ [ὅτι] «*χθὲς κατελήφθη ὑπὸ ἑμετοῦ*» καὶ «*σήμερον τίς ἡμέρα [τῆς ἑβδομάδος] εἶναι*» καὶ ὅτι κατὰ μὲν τὸν μῆνα Βοηδρομιῶνα (δηλ. τὸν Σεπτέμβριον) ἑορτάζονται τὰ [Ἐλευσίνια] μυστήρια, κατὰ δὲ τὸν μῆνα Πυανοψιῶνα (δηλ. τὸν Ὀκτώβριον) ἡ ἑορτὴ τῶν ἀπατουρίων, κατὰ δὲ τὸν μῆνα Ποσιδεῶνα (δηλ. τὸν Δεκέμβριον) τὰ κατ' ἀγροὺς [ἢ μικρὰ] Διονύσια.

3. — Καί, ἐὰν ἔχη τις τὴν ὑπομονὴν [νὰ τὸν ἀκούη], [εἶναι] ἱκανὸς νὰ μὴ ἀπομακρύνῃται [ἀπ' αὐτοῦ].

ΚΒ'. ΠΕΡΙ ΛΑΛΙΑΣ

Ἡ δὲ λαλία, ἐὰν τις θὰ ἤθελε νὰ δώσῃ τὸν ὀρισμὸν αὐτῆς, δύναται νὰ θεωρηθῇ ὅτι εἶναι ἀκράτεια λόγου (ἦτοι φλυαρία),

1. — Ὁ δὲ λόγος εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε νὰ εἶπη, εἰς *ἐκεῖνον μεθ' οὗ συνομιλεῖ διὰ τινα ὑπόθεσιν* (= τῷ ἐντυγχάνοντι), ἂν [ὁ μεθ' οὗ συνομιλεῖ] εἶπη πρὸς αὐτὸν ὅτι δὴ ποτε, *ὅτι οὐδὲν ὄγχι καὶ ὀρθὸν λέγει* (ἦ: ὅτι δὲν λέγει τίποτε) καὶ ὅτι αὐτὸς [ὁ λόγος] γνωρίζει ὅλα, καί, ἂν ἀκούῃ (ἀκροᾶται) αὐτόν, θὰ μάθῃ. Καὶ ἐν τῷ μεταξὺ, ἐνῶ ἐκεῖνος ἀποκρίνεται, [εἶναι τοιοῦτος, ὥστε] *νὰ διακόπτῃ τὸν λόγον* (ἦ: νὰ παρεμβίλλῃ τὸν ἑαυτοῦ λόγον πρὸ τοῦ λαβεῖν τέλος τὰ λεγόμενα = ὑποβάλλειν), ἀφοῦ εἶπῃ *σὺ μὴ ληγμύ-*

νει ἐκεῖνο, τὸ ὅποτον μέλλεις (προτίθεσαι) νὰ λέγῃς» καὶ «καλῶς τοῦλάχιστον [ἐπραξας] ὅτι μοῦ ἐθύμισας τοῦτο» καὶ «πόσον ὠφέλιμον βέβαια εἶναι τὸ λαλεῖν» [διότι διὰ τῆς ὁμιλίας πλεῖστα ἀναμνησκόμεθα], καὶ [καλῶς ἐπραξας ὅτι μοῦ ἐθύμισας τοῦτο] «τὸ ὅποτον ἐγὼ παρέλιπον» καὶ ἀπὸ πολλοῦ χρόνου σὲ παρετήρουν, ἐὰν θὰ καταλήξῃς εἰς τὸ αὐτὸ μὲ ἐμὲ πρᾶγμα (ἢ: ἐὰν θὰ συμπέσωσιν αἱ σκέψεις μας)» καὶ [εἶναι τοιοῦτος, ὥστε] νὰ ἐπινοῇ (ἐφευρίσκη) καὶ ἄλλας τοιαύτας αἰτίας [τοῦ νὰ φλυαρῇ], ὥστε νὰ μὴ ἀφήνη τὴν συνομιλητὴν νὰ ἀναπνεύσῃ.

2.—Καί, ὅταν βεβαίως ἀνὰ ἓνα [τοὺς μετ' αὐτοῦ συνομιλοῦντας] καταβάλλῃ (ἢ καταστήσῃ ἐμβροντήτους=ἀπογυῖωση), [εἶναι] ἱκανὸς νὰ πορευθῇ καὶ πρὸς τοὺς μαζεμένους οὕτως εἰς τι μέρος, ὥστε νὰ ἀποτελῶσιν ἓν ἄθροισμα καὶ νὰ γίνῃ αἰτία νὰ τραπῶσιν εἰς φυγὴν, ἐνῶ ἐν τῷ μεταξὺ πραγματεύονται (συσκέπτονται) περὶ σπουδαίων πραγμάτων (ὑποθέσεων).

3.—Καὶ εἰς τὰ σχολεῖα δὲ τῶν παίδων καὶ εἰς τὰς παλαίστρας εἰσερχόμενος [εἶναι τοιοῦτος, ὥστε] νὰ ἐμποδίζῃ τοὺς παῖδας νὰ προχωρῶσι μανθάνοντες καὶ νὰ κάμῃ τόσας πολλὰς ὁμιλίας πρὸς τοὺς γυμναστάς τῶν παίδων.

4.—[Εἶναι] δὲ δεινὸς νὰ συνοδεύσῃ (ξεπροβοδώσῃ) καὶ τοὺς προφασίζομένους [ὑπόθεσιν τινα], ἵνα ἀπέλθωσι, καὶ νὰ ἐπαναφέρῃ αὐτοὺς εἰς τὰς οἰκίας [των].

5.—Καί, ἐὰν [κατὰ τύχην] ἔμαθεν τὰ ἐν ταῖς συνελεύσει τοῦ λαοῦ πεπραγμένα (λεχθέντα), [εἶναι τοιοῦτος ὥστε ἐντὸς τοῦ ἰδίου χρόνου νὰ τρέξῃ] νὰ τὰ ἀνακοινώσῃ, πρὸς τοὺς ἄλλοις δὲ [εἶναι ἱκανός, ὥστε] νὰ ἐξιστορήσῃ καὶ τὸν [ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ δήμου] ἀγῶνα τῶν δητόρων, ὅστις ἔλαβε χώραν τότε ὅτε ἦτο ἐπώνυμος ἄρχων ὁ Ἀριστοφῶν. Καὶ τὸν χάριν τῶν Λακεδαιμονίων [ἀγῶνα τῶν δητόρων ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ δήμου τὸν γενόμενον] ὑπὸ τῆν [ἐπιδρασίαν, πίεσιν] τοῦ Λυσάνδρου, [ἵνα οἱ Ἀθηναῖοι ἀντὶ τῆς δημοκρατίας ἐγκαταστήσωσι τῷ 404 π.Χ. τὴν ἀρχὴν τῶν τριάκοντα], καὶ τινὰς λόγους, ἀφοῦ εἶπεν ὁ ἴδιος, εὐηρέστησεν εἰς τὸν δήμον καὶ ἐνῶ συγχρόνως διηγείται τι, [εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε] νὰ παρεμβάλλῃ βεβαίως κατηγορίαν τινὰ κατὰ τοῦ λαοῦ ὥστε οἱ ἀκροαταὶ ἢ νὰ λησμονήσωσι [περὶ τίνος πράγματος διηγείται ὁ λάλος] ἢ νὰ νυστάξωσι ἢ ἐν τῷ μεταξὺ νὰ φύγωσι ἐγκαταλείποντες αὐτόν.

6.—Καί, ὅταν δὲ μετ' ἄλλων δικάζῃ ὡς δικαστής, [εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε] νὰ ἐμποδίζῃ [διὰ τῶν φλυαριῶν του] τοὺς συνδικαστάς νὰ κρίνωσι· καὶ ὅταν μετ' ἄλλων ἐν τῷ θεάτρῳ θεᾶται τι [εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε] νὰ ἐμποδίζῃ νὰ θεῶνται καὶ ὅταν μετ'

ἄλλων δειπνῆ [εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε] νὰ ἐμποδίξῃ νὰ φάγωσι, λέγων ὅτι εἶναι δύσκολον εἰς τὸν λάλον νὰ σιωπᾷ, καὶ ὅτι ἡ γλῶσσα εἶναι εὐκίνητος ὡς ἰχθὺς ἐν τῷ ὕδατι καὶ ὅτι δὲν δύναται νὰ σιωπήσῃ οὐδὲ ἐὰν ἤθελε θεωρηθῆ ὅτι εἶναι περισσότερον φλύαρος ἀπὸ τὰς χελιδόνας.

7.—Καί[εἶναι ἱκανός] νὰ ὑπομείνῃ σκαοπτόμενος (ἐμπαιζόμενος)[καὶ ὑπὸ τῶν ἄλλων] καὶ ὑπὸ τῶν ἑαυτοῦ παιδίων τὸν ἐξῆς ἐμπαιγμὸν «πάτερ λάλει τι εἰς ἡμᾶς, ὅπως ὕπνος ἡμᾶς καταλάβῃ», ὅταν ταῦτα προτρέπωσι αὐτὸν νὰ λέγῃ διότι θέλουσιν ἦδη νὰ κοιμηθῶσιν.

ΚΓ'.—ΠΕΡΙ ΛΟΓΟΠΟΙΪΑΣ

Ἡ δὲ λογοποιΐα εἶναι διήγησις (: ἐπινόησις) πλαστῶν λόγων (: εἰδήσεων) τοιούτων, τοὺς ὁποίους θέλει ὁ διαδίδων ψευδεῖς λόγους νὰ εἶναι ἀξιόπιστοι [παρὰ τῶν ἄλλων].

1.—*Ὁ δὲ λογοποιὸς (: καινολόγος) [εἶναι] τοιοῦτός τις, ὥστε, ἀφοῦ συναντήσῃ τὸν φίλον του, νὰ ἐρωτήσῃ αὐτόν, ἀφοῦ ἀποβάλλῃ εὐθὺς τὸν συνήθη[ῆ: τὸν σοβαρὸν] χαρακτῆρα του καὶ μειδιάσῃ «Ἄπο ποῦ σύ[ἐρχεσαι];» καὶ «ἔχεις νὰ εἴπῃς ἀξιότι λόγου» καὶ «πῶς δὲν εἶσαι εἰς κατάστασιν νὰ εἴπῃς [εἰς ἡμᾶς] περὶ ταύτης δὰ τῆς ὑποθέσεως νέον [τι]; καὶ «μετὰ ταχύτητος φερόμενος (ἦτοι : καὶ χωρὶς νὰ δίδῃ καιρὸν εἰς τὸν φίλον νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὰς πρότερον αὐτοῦ ἐρωτήσεις)[εἶναι τοιοῦτος, ὥστε] νὰ ὑποβάλλῃ ἐρωτήματα· «μήπως λέγεται τι νεώτερον; Καὶ ὅμως τὰ λεγόμενα τοῦλάχιστον [περὶ ταύτης δὰ τῆς ὑποθέσεως, τοῦ ζητήματος] εἶναι εὐάρεστα.*

2.—Καὶ χωρὶς νὰ ἀφήσῃ [τὸν φίλον] νὰ ἀποκριθῆ [εἶναι τοιοῦτός τις ὁ λογοποιός, ὥστε] νὰ εἴπῃ «*Τί λέγεις; Δὲν ἤκουσας τίποτε; Νομίζω ὅτι θὰ σὲ χαροποιήσω διηγουμένός σοι νέα*».

3.—Καὶ ἔχει αὐτὸς ἢ στρατιώτην ἢ τὸν υἱὸν τοῦ Ἄστειου τοῦ [ὄνομαστοῦ στρατιωτικοῦ] αὐλητοῦ ἢ τὸν Λύκωνα τὸν ἐργολάβον [στρατιωτικῶν προμηθειῶν], ὅστις ἔχει ἔλθει ἐξ αὐτῆς τῆς μάχης, παρὰ τοῦ ὁποίου δισχυρίζεται ὅτι ἔχει ἀκούσει [ὅλα τὰ νέα]. Οἱ πρὸς οὓς λοιπὸν ἀναφέρει τοὺς λόγους του τοιοῦτοι εἶναι, τῶν ὁποίων τὴν ἀλήθειαν οὐδεὶς δύναται νὰ ἐλέγξῃ.

4.—Διηγεῖται δὲ δισχυριζόμενος ὅτι οὗτοι, [δηλ. ὁ στρατιώτης ὁ υἱὸς τοῦ αὐλητοῦ Ἄστειου καὶ ὁ ἐργολάβος Λύκων] λέγουσιν ὅτι ὁ Πολυπέρχων καὶ ὁ βασιλεὺς (δηλ. ὁ ἐκ τῆς Ρωξάνης υἱὸς Ἀλέξανδρος, τὸν ὁποῖον ἐπιτρόπευεν ὁ Πολυπάρχων) ἐνίκησεν εἰς τὴν μάχην καὶ [ὅτι] ὁ Κάσανδρος ἔχει αἰχμαλωτισθῆ.

5.—Καί, ἐὰν εἴπη τις ἐκ τῶν [ἀκροατῶν] εἰς αὐτόν· «*Σὺ δὲ ταῦτα πιστεύεις;*» θὰ εἴπη ὅτι τὸ πρᾶγμα εἶναι φανερόν· διότι μεγαλοφώνως συζητεῖται ἐν τῇ πόλει καὶ ὁ λόγος διαδίδεται (ἐξαπλοῦται πλειότερον) καὶ ὅτι πάντες συμφωνοῦσι· διότι [βεβαιοῖ ὅτι] τὰ ἴδια λέγουσι περὶ τῆς μάχης· καὶ ὅτι ἔχει γίνει πολὺ αἰματοχυσία.

6.—[Λέγει] δὲ ὅτι εἶναι εἰς αὐτόν σημεῖον καὶ τὰ πρόσωπα [δηλ. ἡ ὄψις, ἡ κατήφεια, ἡ θλίψις ἐπὶ τῇ εἰδήσει] τῶν ἀρχόντων, διότι [εἶναι δυνατόν νὰ] βλέπη [τις] ὅτι πάντων αὐτῶν τὰ πρόσωπα εἶναι ἠλλοιωμένα. Λέγει δὲ ὅτι καὶ ὠτακουστήσας ἔμαθε ὅτι *παρὰ τούτοις* (δηλ. τοῖς ἐν τοῖς πράγμασιν) εἶναι κεκοιμημένος κάποιος ἐν τινι οἰκίᾳ, ὅστις ἔχει ἔλθει ἤδη πρὸς πέντε ἡμερῶν ἐκ Μακεδονίας, ὅστις πάντα ταῦτα γνωρίζει.

7.—Καὶ συγχρόνως, ἐνῶ διηγεῖται ταῦτα ὅσον τὸ δυνατόν πιστευτικῶς, *φωνάζει ὑπὸ λύπης ἀλλοίμονον, φεῦ* (=σχετλιάζει) «*Δυστυχῆ Κάσανδρε, ὦ ταλαίπωρε! σκέπτεσαι τὸ τῆς τύχης εὐμετάβολον; Ἄλλὰ τῇ ἀληθείᾳ [ἐφρονεύθη], ἀφοῦ ἐπέδειξεν ἀντοχήν (ἢ: πολεμήσας μετὰ πεισμονῆς.*

8.—Καὶ «*πρέπει δὲ σὺ αὐτὸς μόνος νὰ γνωρίζῃς* (ἦτοι: τὰ λεχθέντα νὰ μείνουν μεταξύ μας»· τρέχει δὲ λέγων, [ὁ λογοποιός] ταῦτα εἰς ὅλους ἐν τῇ πόλει.

ΚΔ'.—ΠΕΡΙ ΑΝΑΙΣΘΗΣΙΑΣ

Εἶναι δὲ ἡ ἀναισθησία, ἵνα ὀρίσῃ τις [ταύτην], νωθρότης τῆς ψυχῆς ἐκδηλουμένη διὰ λόγων ἢ πράξεων.

1. Ὁ δὲ ἀναισθητός [εἶναι] τοιοῦτός τις, ὥστε, ἀφοῦ κάμη λογαριασμόν διὰ τῶν ψήφων (λιθαρίων) καὶ ἀφοῦ ἀθροίσῃ αὐτάς, νὰ ἐρωτήσῃ τὸν παρακαθήμενον «*εἰς τί ποσὸν ἀνέρχεται;*»

2.—Καί, ἐνῶ κατηγορεῖται καὶ μέλλει νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὸ δικαστήριον [κατὰ τὴν δικάσιμον ἡμέραν πρὸς ἀπολογία] [λησμονήσας (ξεχάσας) [ὅτι δέον νὰ σπεύσῃ εἰς τὸ δικαστήριον]] [εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε] νὰ πορευθῆται εἰς τὴν ἀγοράν.

3.—Καί [εἶναι τοιοῦτος, ὥστε], ὅταν παρευρίσκηται ὡς θεατῆς ἐν τῷ θεάτρῳ, νὰ μείνῃ μόνος [ἄτε τῶν λοιπῶν ἀπομακρυνθέντων διὰ τὴν περαιοῖσιν τῆς παραστάσεως] κοιμώμενος.

4.—Καὶ ὅταν φάγῃ πολὺ, ἀφοῦ ἐγερθῇ ἐκ τῆς κλίνης κατὰ τὴν νύκτα με σκοπὸν νὰ διευθυνθῇ εἰς τὸ ἀφοδευτήριον πρὸς ἀποπάτησιν [καὶ ὅπερ ἦτο ἐκτὸς τῆς οἰκίας] [εἶναι τοιοῦτος, ὥστε] νὰ δηχθῇ ὑπὸ σκύλλας, δηλ. τῆς τοῦ γείτονος [καθ' ὅσον ξεχασμένος ὢν κατετοπίσθη διὰ τὸν σκοπὸν, δι' ὃν ἐξῆλθεν εἰς γειτονικὸν χῶρον].

5.—Καὶ ἀφοῦ λάβῃ ἀντικείμενον τι ἀνὰ χειρας καὶ ἀποθέσῃ αὐτὸ εἰς τι μέρος ὁ ἴδιος, [εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε] νὰ ζητῆ τοῦτο καὶ νὰ μὴ δύναται νὰ τὸ εὔρῃ.

6.—Καὶ ὅταν τις ἀναγγείλῃ εἰς αὐτόν, ὅτι ἀπεβίωσε τις ἐκ φίλων αὐτοῦ, ἵνα παρευρεθῆ [εἰς τὴν ἐκφορὰν (κηδείαν)] (=τῆ ἐκφορᾷ), δυσθυμήσας [ἐπὶ τῇ ἀναγγελίᾳ] καὶ δακρύσας [εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε] νὰ εἴπῃ [λόγῳ ἐπιλησμοσύνης]· «Ἡ ὥρα ἡ καλή».

7.—Εἶναι δὲ ἱκανὸς καὶ μάρτυρας νὰ παραλάβῃ, ὅταν λαμβάνῃ ὁπίσω (ἢ: ὅταν ἀποδίδωσιν εἰς αὐτόν) χρήματα ὀφειλόμενα.

8.—Καί, ἐνῶ εἶναι χειμῶν [καὶ οὐχὶ θέρος], [εἶναι τοιοῦτος, ὥστε] νὰ ἐρῶν μετὰ τὸν ὑπηρετὴν του, διότι δὲν ἠγόρασεν ἀγγούρια.

9.—Καὶ [εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε] νὰ ἐμβάλλῃ εἰς ὑπερκόπῃσιν τὰ ἑαυτοῦ παιδιά, ἀναγκάζων αὐτὰ νὰ παλαίωσιν καὶ νὰ τρέχωσιν ἀδιακόπως.

10.—Καί, ὅταν βράξῃ ἐν ἀγρῷ αὐτὸς [ὁ ἀναίσθητος] φακῆν, ἀφοῦ ῥίψῃ δις ἄλλας εἰς τὴν χύτραν (τσουκάλι), [εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε] νὰ καταστήσῃ αὐτὴν μὴ φαγώσιμον.

11.—Καί, ὅταν λέγῃ τις [εἰς αὐτόν]· «πόσους νεκροὺς νομίζεις ὅτι ἔφερον (ἐκουβάλισαν) ἔξω (=ἐξενηγέσθαι) διὰ τῶν πυλῶν τῆς πόλεως τῶν εἰς τὰ Ἱερία [μνημάτων] ἀγουσῶν; [εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε] νὰ εἴπῃ πρὸς τοῦτον· «Ὅσους εἶθε νὰ εἶχον ἐγὼ καὶ σὺ [δούλους].»

ΚΕ'.—ΠΕΡΙ ΑΚΑΙΡΙΑΣ

Ἡ μὲν λοιπὸν ἀκαιρία εἶναι ἀποτυχία ἀρμοδίου καιροῦ (ἢ: παρὰκαιρὸς ὁμιλία ἢ πράξις) *λυποῦσα τοὺς συναναστρεφόμενους* (συνδιαλεγόμενους).

1.—Ὁ δὲ ἀκαιρὸς (φορτικὸς) [εἶναι] τοιοῦτός τις, ὥστε, ἀφοῦ προσέλθῃ εἰς ἀσχολούμενον [μὲ διαφόρους ὑποθέσεις] νὰ [τῷ] κάμνῃ ἀνακοινώσεις.

2.—Καί, ἀφοῦ ἔλθῃ πρὸς ἐκεῖνον, ὅστις ἔχει καταδικασθῆ ὡς ἐγγυητὴς τινος, [εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε] νὰ παρακαλέσῃ αὐτόν *νὰ ἐγγυηθῆ ὑπὲρ αὐτοῦ* (=ἀναδέξασθαι [ἐγγυήν]).

3.—Καί [εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε] νὰ παρουσιάζηται εἰς τὸ δικαστήριον, ἵνα δώσῃ μαρτυρίαν, ἐνῶ ἤδη ἡ ὑπόθεσις ἔχει κριθῆ (δικασθῆ).

4.—Καί, [εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε] νὰ κατηγορῆ τὸ γυναικεῖον φύλον, ὅταν εἶναι καλεσμένος εἰς γάμους.

5.—Καί [εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε] νὰ προσκαλῆ [τινα] εἰς περίπατον, ὅστις πρὸ μικροῦ ἐπανῆλθεν ἐκ μακρᾶς ὁδοιπορίας.

6.—Εἶναι δὲ ἱκανὸς καὶ νὰ φέρῃ [εἰς τινα] ὅστις ἤδη ἔχει

πωλήσει [τὸ ἐμπόρευμά του], ἀγοραστήν δίδοντα περισσότερα.

7.—Καὶ [εἶναι ἱκανὸς] νὰ ἀναβαίῃ ἐπὶ τοῦ βήματος, ἵνα ἐξιτορήσῃ ἐξ ἀρχῆς [ὑπόθεσιν τινα πρὸς ἀνθρώπους], οἵτινες ἔχουσιν ἀκούσει [ταύτην] καὶ λεπτομερῶς γνωρίζουσι.

8.—Καὶ [εἶναι δὲ τοιοῦτός τις, ὥστε] προθύμως νὰ φροντίσῃ [διὰ ὑποθέσεις], τὰς ὁποίας δὲν θέλει τις νὰ γίνωσι, ἀλλ' ἐντρέπεται νὰ ἀρνηθῆ.

9.—Καὶ [εἶναι ἱκανὸς νὰ ἔλθῃ, ἵνα ζητήσῃ ἐπιμόνως νὰ λάβῃ τόκον ἀπὸ ἀνθρώπους, οἵτινες προσφέρουσι θυσίαν καὶ δαπανῶσιν εἰς συμπόσιον τῶν εἰς θυσίαν κεκλημένων.

10.—Καὶ ὅταν παρευρεθῆ [εἰς οἰκίαν τινά], ἐνῶ μαστιγοῦται δοῦλος τῆς οἰκίας [διὰ τι παράπτωμα], [εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε] νὰ διηγῆται ὅτι καὶ αὐτοῦ πότε δοῦλος, ἐπειδὴ οὕτω ἐδάρη, ἀπηγχονίσθη.

11.—Καὶ παρευρισκόμενος εἰς διαιτησίαν [εἶναι ἱκανὸς] νὰ ἐξερεθίσῃ [τοὺς διαφωνοῦντας, ἀντιδίκους], ἂν καὶ ἀμφότεροι οἱ ἀντίδικοι [οἱ ἀναθέσαντες εἰς τοὺς διαιτητὰς τὴν λύσιν τῆς διαφορᾶς] ἐπιθυμοῦσι νὰ συμβιβασθῶσι (συμφιλιωθῶσι).

12.—Καὶ [εἶναι τοιοῦτος, ὥστε] νὰ πιᾶσῃ ἄλλον, ὅστις οὐδέποτε μεθύσκειται, ἵνα χορεύσῃ [οὗτος ὁ οἰνοβαρῆς ἀκαιρος μετ' αὐτοῦ τὸν κόρδακα.

Κς'.—ΠΕΡΙ ΠΕΡΙΕΡΓΙΑΣ

Βεβαίως ἢ περιεργία δύναται νὰ θεωρηθῆ ὅτι εἶναι ἐπίδειξις λόγων καὶ πράξεων μετ' εὐμενείας (ἢ: βεβαίως ἢ περιεργία δύναται νὰ θεωρηθῆ ὅτι εἶναι ὑποκριτικὸς τις τρόπος τόσον διὰ λόγων, ὅσον καὶ δι' ἔργων ὅτι ἔχει ἀγαθὰ διὰ τοὺς ἄλλους ἀισθήματα).

1.—Ὁ δὲ *περίεργος* (: ὁ λίαν περιποιητικὸς) εἶναι τοιοῦτος, ὥστε νὰ ὑπισχνῆται [πράγματα], τὰ ὁποία δὲν θὰ δυνηθῆ [νὰ ἐκπληρώσῃ].

2.—Καὶ ἐνῶ ἡ ὑπόθεσις ἀναγνωρίζεται ὅτι εἶναι: δικαία, ὁ *περίεργος* [εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε], ἀφοῦ ἀντισταθῆ (: ἐναντιωθῆ, ἐκφράσῃ ἀμφιβολίας) [εἰς τὴν ἀναγνώρισιν τοῦ δικαίου τῆς ὑποθέσεως], *νὰ ζητῆ νὰ ἐξελεχθῆ* (ἢ: νὰ προβάλλῃ προτάσεις ἐλέγχου, ἐξετάσεως).

3.—Καὶ [εἶναι δὲ τοιοῦτός τις, ὥστε] νὰ βιάζῃ τὸν [οἰνοχόον] ὑπηρετήν νὰ κερᾶσῃ [τοὺς παρόντας ἐν τῷ συμποσίῳ] περισσότερον οἶνον ἢ ὅσον δύνανται οἱ προσκεκλημένοι νὰ ἀποπῶσι.

4.—Καὶ [εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε] νὰ διαχωρίζῃ τοὺς συμπλακέντας (λογομαχοῦντας) καὶ ἐκείνους τοὺς ὁποίους δὲν γνωρίζει.

5.—Καὶ [εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε] νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ὀδηγὸς ἀτραποῦ [τινος], ἔπειτα νὰ μὴ δύναται νὰ εὗρῃ [τὸ σημεῖον], ὅπου πορεύεται.

6.—Καὶ [εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε] ἀφοῦ προσέλθῃ πρὸς τὸν στρατηγὸν νὰ ἐρωτήσῃ [αὐτόν], τότε προτίθεται νὰ παρατάξῃ τὸν στρατὸν [εἰς μάχην] καὶ τί διαταγὰς θὰ δώσῃ μετὰ τὴν αὖριον.

7.—Καί, ἀφοῦ ἔλθῃ πρὸς τὸν πατέρα [εἶναι τοιοῦτος, ὥστε] νὰ εἴπῃ ὅτι ἡ μήτηρ ἤδη κοιμάται ἐν τῷ δωματίῳ.

8.—Καί, ἐὰν δὲ ἀποθάνῃ γυνή [τινος], [εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε] νὰ γράψῃ ἐπάνω εἰς τὸ μνήμα καὶ [τὸ ὄνομα] τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς καὶ [τὸ ὄνομα] τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρὸς καὶ αὐτῆς [τῆς ἀποθανούσης] γυναικὸς καὶ ἀπὸ ποίας χώρας (πατριδος) κατάγεται καὶ πρὸς τοῦτοις νὰ γράψῃ ἐπάνω [εἰς τὸ μνήμα], ὅτι οὗτοι πάντες χρηστοὶ ἦσαν.

10.—Καί, ὅταν προτίθεται νὰ ὀρκισθῆ, [εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε] νὰ εἴπῃ πρὸς τοὺς πέριξ αὐτοῦ ἱσταμένους ὅτι «καὶ πρό-τερον πολλὰκις ἔχω ὀρκισθῆ».

ΚΖ'.—ΠΕΡΙ ΟΨΙΜΑΘΙΑΣ

Ἡ δὲ *ὀψιμαθία* [ἐὰν ἤθελέ τις νὰ δώσῃ τὸν ὄρισμὸν αὐ-τῆς], *δύναται νὰ θεωρηθῆ ὅτι εἶναι φιλεργία περὶ τὴν παι-δείαν παράκαιρος*.

1. Ὁ δὲ ὀψιμαθῆς [εἶναι] τοιοῦτός τις, ὥστε νὰ μανθάνῃ ῥητό, ἐνῶ ἔχει ἡλικίαν ἐξήκοντα ἐτῶν καὶ ταῦτα [τὰ ῥητὰ] λέγων κατὰ τὸ συμπόσιον [εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε] νὰ τὰ λησμονῆ.

2.—Καὶ [εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε] νὰ μανθάνῃ [τὰ στρατιω-τικὰ γυμνάσματα] τὸ «ἐπὶ δεξιὰ» καὶ ἐπ' ἀριστερά» καὶ «ὄπισθεν» παρὰ τοῦ νιοῦ.

3.—Καὶ εἰς ἑορτὴν τελουμένην πρὸς τιμὴν ἡρώος τινος, ἀφοῦ συνεισφέρει μετὰ τῶν μειρακίων [συνεισφορὰν τινα πρὸς προμή-θειαν λαμπάδων κλ.], [εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε] *νὰ μετέξῃ τοῦ εἰς τὴν λαμπαδηδρομίαν συναγωνισμοῦ* (ἧ: νὰ λαμπαδηδρομῆ).

4.—Βεβαίως δέ, καὶ ἂν που κληθῆ εἰς ναὸν Ἡρακλέους, ἵνα ὁμοῦ μετ' ἄλλων προσφέρῃ θυσίαν [εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε] ἀφοῦ ῥίψῃ [χαμαί] τὸ ἱμάτιόν του, νὰ σηκώσῃ τὸν πρὸς θυσίαν βοῦν διὰ νὰ τοῦ ἀνατρέψῃ τὸν τράχηλον [καὶ δώσῃ οὕτω εὐκαι-ρίαν εἰς τὸν ἱερέα πρὸς σφαγὴν].

5.—καὶ [εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε] νὰ συγκρούηται [πρὸς τοὺς νεανίσκους (= τοῖς νεανίσκοις)], ἀφοῦ εἰσέλθῃ εἰς τὰς παλαιστρας.

5.—καὶ, ἐν ταῖς τῶν θαυματοποιῶν παραστάσεσι [εἶναι τοιοῦ-τός τις, ὥστε] νὰ παραμένῃ (παρευρίσκεται) εἰς τρεῖς ἢ τέσσαρας

παραστάσεις, ἵνα μάθῃ ἐκ στήθους (: ἀποστηθίζῃ) τὰ ἄσματα.

7.—Καὶ ὅταν κατηγῆται (μυῆται εἰς τὰ μυστήρια τοῦ Βάκχου, [εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε] νὰ ἐπιζητῆ, ἵνα ὠραιότατος ἐκ τῶν κατηγουμένων φανῆ παρὰ τῷ ἱερεῖ·

8.—καὶ εἰς ἀγρὸν φερόμενος ἐπὶ ξένου ἴππου [εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε] νὰ ἀσκῆται συγχρόνως εἰς τὴν ἱππικὴν καὶ νὰ συν-τρῖβῃ τὴν κεφαλὴν [του], ἀφοῦ πέσῃ [ἐκ τοῦ ἴππου].

9.—καὶ [εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε] νὰ συγκαλῆ εἰς τὸν ἑαυτοῦ οἶκον πρὸς φιλοξενίαν (συμπόσιον) μεταξὺ τῶν ἐν συνόλῳ δεκαδιστῶν ἐκείνους, οἵτινες ἔμελλον μετ' αὐτοῦ νὰ ἐνισχύσωσι τὸν σύλλογον τῶν δεκαδιστῶν·

10.—καὶ [εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε] νὰ παίξῃ ὡς πρὸς τὸν ἑαυτοῦ ὑπρέτην [ἐναγκαλιζόμενος ὀλόγυμνος τὸν χειμῶνα πρὸς ἔξοικεῖσιν εἰς τὸ ψῦχος] ὑψηλὸν (ἢ: μέγα μῆκος ἔχοντα) ἀνδριάντα.

11.—καὶ [εἶναι τοιοῦτος, ὥστε] νὰ διαγωνίζηται εἰς τὸ τόξον καὶ εἰς τὸ ἀκόντιον μετὰ τοῦ παιδαγωγοῦ τῶν τέκνων του καὶ συγχρόνως [εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε] νὰ παραινῆ αὐτὸν (τὸν παιδαγωγόν), ἵνα μανθάνῃ παρ' ἑαυτοῦ [τὸν χειρισμὸν τοῦ τόξου καὶ τοῦ ἀκοντίου], ὡς ἔαν καὶ ἐκεῖνος δὲν ἐγνώριζε [τοῦτον].

12.—καὶ ἀποπειράς δὲ ποιούμενος τῶν ἐν τῇ παλαιστρᾷ ἀγωνισμάτων (ἢ: καὶ δοκιμάζων δὲ τὴν παλαιστρικὴν) ἐν τῷ λουτρῷ [εἰς ὃ οἱ ἀρχαῖοι εἰσήρχοντο μετὰ τὸ ἐν τῇ παλαιστρᾷ ἀγώνισμα], [εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε] νὰ στρέφῃ συχνὰ τὰ ὀπίσθια του, ὅπως φαίνεται ὅτι εἶναι πεπαιδευμένος [εἰς τὴν παλαιστρικὴν]. καὶ ὅταν γίνωνται χοροὶ γυναικῶν [εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε] νὰ ἀσκῆται νὰ χορεύῃ ὁ ἴδιος ὑποψιθυρίζων ἢ γόν τινα [πρὸς κανονισμὸν τῶν βημάτων του].

ΚΗ'.—ΠΕΡΙ ΔΕΙΛΙΑΣ

Βεβαίως δὲ ἡ δειλία [ἔαν ἤθελέ τις νὰ δώσῃ τὸν ὄρισμὸν αὐτῆς], δύναται νὰ θεωρηθῆ ὅτι εἶναι ὑποχώρησις τις τῆς ψυχῆς ἔνεκα φόβου.

1.—Ὁ δὲ δειλὸς εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε ὅταν πλέῃ (ταξειδεύῃ θαλασσίως) νὰ δυσχυρίζηται ὅτι τὰ ἀκρωτήρια εἶναι πλοῖα πειρατικά· καὶ ἔαν γίνῃ θαλασσοταραχὴ, [εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε] νὰ ἐρωτᾷ, ἔαν τις ἐκ τῶν συνταξιδιωτῶν δὲν ἔχει μνηθῆ [τὰ μυστήρια τῶν τῆς Σαμοθράκης Καβείρων]· καὶ [εἶναι τοιοῦτος, ὥστε] νὰ ἐρωτᾷ τὸν πλοίαρχον, ἀφοῦ σηκώσῃ τὴν κεφαλὴν [ἣν ἔως τότε εἶχε κεκλιμένην πρὸς ἀποφυγὴν τοῦ τρόμου, τὸν ὁποῖον προξενεῖ ἡ θεὰ τῆς θαλάσσης], ἔαν ἡ ναῦς πλέῃ *πελαγίως καὶ πῶς φαίνεται εἰς αὐτὸν ἡ τῆς ἀτμοσφαιράς κατὰστασις* (ἢ: καὶ πῶς

κρίνει τὸν καιρὸν), καὶ πρὸς τὸν παρακαθήμενον [εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε] νὰ λέγῃ ὅτι διατελεῖ ἐν φόβῳ ἕνεκα κακοῦ [τινος] ἐνυπνίου· καὶ ἀφοῦ ἐκδυθῆ, [ἵνα εὐκολώτερον κολυμβῶν σωθῆ, διότι ἐκ τοῦ ἐνυπνίου εἶναι βέβαιος περὶ τῆς ναυαγίας], [εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε] νὰ δίδῃ εἰς τὸν ὑπηρέτην τὸ μικρὸν ὑποκάμισον καὶ νὰ παρακαλῆ [τοὺς ναύτας ἢ συμπλωτῆρας] νὰ τὸν ἐκβάλωσιν εἰς τὴν ξηράν.

2.—Καὶ ὅταν δ' ἐκστρατεύῃ, κατὰ τὴν ἐξόρμησιν τοῦ περικοῦ πρὸς βοήθειαν τῶν ἄλλων στρατιωτικῶν σωμάτων [ἵπτικοῦ καὶ γυμνητῶν] τῶν ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ ἀπειλουμένων, [εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε] νὰ προσκαλῆ νὰ ἔλθωσιν πλησίον του οἱ συνδημόται, προτρέπων [αὐτούς], ἀφοῦ σταθῶσι πλησίον του κατὰ πρῶτον νὰ παρατηρῶσι μετὰ προσοχῆς πανταχοῦ τριγύρω καὶ νὰ λέγῃ ὅτι δύσκολον εἶναι νὰ διακρίνῃ τις ποῖοι ἐκ τῶν δύο ἀντιμαχομένων σωμάτων εἶναι ἐχθροί.

3.—καὶ ἂν ἀκούῃ [πολεμικὴν] κραυγὴν καὶ ἂν βλέπῃ ὅτι φωνεύονται ἐκατέρωθεν, ἀφοῦ εἶπῃ πρὸς τοὺς παρισταμένους ὅτι τὴν σπάθην ἐλησμόνησε [νὰ λάβῃ] ἕνεκα τῆς μεγάλης βίας, [εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε] νὰ τρέξῃ πρὸς τὴν σκηνὴν [ἵνα λόγῳ μὲν τὴν σπάθην λάβῃ, ἔργῳ δὲ προφυλαχθῆ ἐν αὐτῇ] καὶ τὸν ὑπηρέτην, ἀφ' οὗ ἀποστείλῃ ἔξω καὶ ἀφοῦ διατάξῃ αὐτὸν ἵνα ὡς πρόσκοπος (κατοπτευτής) παρατηρήσῃ, ποῦ εὗρισκονται οἱ ἐχθροί, εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε] νὰ ἀποκρύψῃ αὐτὴν ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιον, ἔπειτα νὰ χρονοτριβῆ πολλὴν ὥραν προσποιούμενος ὅτι [τὴν σπάθην] ζητεῖ ἐν τῇ σκηνῇ.

4.—Καί, ἂν [ἐν τῷ μεταξὺ] ἴδῃ τραυματίαν τινὰ ἐκ τῶν φίλων του νὰ κομίζηται ἐκ τοῦ πεδίου τῆς μάχης εἰς τὴν ἐν τῷ στρατοπέδῳ σκηνὴν του, ἀφοῦ τρέξῃ πρὸς αὐτὸν καὶ προτρέψῃ νὰ ἔχῃ θάρρος, [εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε] νὰ τὸν φέρῃ [εἰς τὸν πρὸς ὃν ὄρον, ἀφοῦ λάβῃ αὐτὸν ἐπάνω του ὑποκάτωθεν ἐμβᾶς (ἤτοι: ἀφοῦ φορτωθῆ τὸν τραυματίαν) καὶ τοῦτον νὰ περιποιητῆ καὶ νὰ σπογγίξῃ πέριξ [τὰς πληγὰς ἐκ τῶν αἱμάτων]· καὶ καθήμενος παρὰ τὸ πλευρόν του νὰ ἀπομακρύνῃ τὰς μυίας ἀπὸ τοῦ ἔλκουσ καὶ [νὰ κάμνῃ] πᾶν ἄλλο μᾶλλον παρὰ νὰ μάχεται κατὰ τῶν ἐχθρῶν· καὶ ἂν ὁ σαλπικτῆς σαλπίσῃ τὸ πολεμικὸν (τὸ πρὸς ἐφοδον) [σάλπισμα], καθήμενος [ὁ δειλὸς] ἐν τῇ σκηνῇ [τοῦ τραυματίου], [εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε] νὰ εἶπῃ «*Σῦρε σ' τὸ διάβολο· δὲν θὰ ἀφήσῃς τὸν τραυματίαν νὰ κοιμηθῆ διὰ τῶν συνεχῶν σαλπισμάτων*».

5.—Καὶ καταματωμένος ἀπὸ τοῦ αἵματος τοῦ ξένου [καὶ

οὐχὶ τοῦ ἰδικοῦ του] τραύματος [εἶναι τοιοῦτος, ὥστε νὰ τρέχη] νὰ συναντᾷ τοὺς ἐκ τῆς μάχης ἐπανερχομένους καὶ νὰ διηγῆται ὅτι «*μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς μου ἔχω σώσει ἕνα ἐκ τῶν φίλων*» καὶ [εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε] νὰ εἰσάγη πρὸς τὸν ἐπὶ τῆς κλίνης κείμενον [τραυματίαν](: πρὸς τὸν κατάκοιτον) τοὺς συνδημότας του καὶ συμφυλέτας, ἵνα τὸν ἐπισκεφθῶσιν καὶ διηγῆται συγχρόνως εἰς ἕκαστον ἐκ τούτων ὅτι αὐτὸς ἔφερεν αὐτὸν εἰς τὴν σκηνὴν διὰ τῶν ἑαυτοῦ χειρῶν.

ΚΘ'.—ΠΕΡΙ ΔΕΙΣΙΔΑΙΜΟΝΙΑΣ

Βεβαίως ἡ δεισιδαιμονία, [ἐὰν ἤθελέ τις νὰ δώσῃ τὸν ὀρισμὸν αὐτῆς], *δύναται νὰ θεωρηθῆ ὅτι εἶναι φόβος πρὸς τὸ θεῖον*.

1.—Ὁ δὲ δεισιδαίμων [εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε *κατὰ τὸν χρόνον, καθ' ὃν γίνονται ὑπὲρ τῶν τεθνεώτων χοαὶ* (=ἐπὶ Χοῶν), ἀφοῦ καθαρίσῃ νίπτων (: ἀφοῦ ἀποπλύνῃ) τὰς χεῖρας καὶ ἀφοῦ ἴαντισθῆ καθ' ὄλον τὸ σῶμα [διὰ τοῦ ἐν τῷ περιρραντηρίῳ ὕδατος τοῦ ναοῦ], [καὶ] ἀφοῦ λάβῃ ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ [τεμένους] δάφνην [ἢ τις κατὰ τὴν τῶν ἀρχαίων δοξασίαν ἀπέτρεπε τὰ κακὰ καὶ ἀπεκάλυπτε τὸς ἐμπνεύσεις τοῦ Ἀπόλλωνος] καὶ θέσῃ αὐτὴν εἰς τὸ στόμα, [εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε] νὰ περιπατῆ [ὄλην] τὴν ἡμέραν.

2.—Καί, ἐὰν διασχίσῃ τρέχουσα τὴν ὁδὸν γαλῆ, [εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε] νὰ μὴ πορευθῆ [διὰ τῆς ὁδοῦ ταύτης] πρότερον, ἕως ὅτου ἤθελε διαβῆ [τὴν ὁδὸν] ἄλλος τις ἢ τρεῖς λίθους ῥίψῃ ὑπὲρ τὴν ὁδόν, [καθ' ὃ μέρους διῆλθεν ἡ γαλῆ].

Καί, ἐὰν ἴδῃ ὄφιν ἐν τῇ οἰκίᾳ [του], ἐὰν μὲν [ἴδῃ τοιοῦτον] μετὰ φουσκομένων παρειῶν, [εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε] νὰ ἐπονομάξῃ αὐτὸν Βάκχον, ἐὰν δὲ [ἴδῃ τοιοῦτον] ἐκ τῶν καλουμένων ἱερῶν, [εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε] νὰ ἀνεγείρῃ εὐθύς ἐκεῖ νὰν ἥρωος.

4.—Καὶ [εἶναι τοιοῦτος, ὥστε] νὰ χύνῃ ἐπὶ τῶν κεχρισμένων (ἀληλιμμένων) ἐλαίῳ ἢ ἄλλῳ χρίσματι λίθων τῶν ἐν ταῖς τριόδοις εὗρισκομένων ἔλαιον ἐκ τῆς ληκύθου του, ὅταν διέρχεται [τὰς

τριόδους, ἐν αἷς ὑπῆρχον σωροὶ τοιούτων λίθων], καὶ ἀφοῦ γονατῖση καὶ προσκυνήσῃ [τούτους], [εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε] νὰ ἀπέλθῃ (ἀναχωρήσῃ).

5.—Καὶ ἐὰν μῦς κόψῃ διὰ δαγκαμάτων σάκκον κριθαλεύρων, ἀφοῦ ἔλθῃ πρὸς τὸν ἐρμηνευτὴν τοῦ ἱεροῦ δικαίου, [εἶναι τοιοῦτος, ὥστε] νὰ ἐρωτᾷ αὐτόν, τί πρέπει νὰ κάμῃ; Καὶ ἐὰν δίδῃ ἀποκρίσιν εἰς αὐτόν ὁ τοῦ ἱεροῦ δικαίου ἐρμηνευτής] νὰ [τὸν] δώσῃ ἔξω εἰς τὸν δερματορράφον νὰ ῥάψῃ τι ἐπ' αὐτοῦ, [εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε] νὰ μὴ δώσῃ προσοχὴν εἰς ταῦτα [τὰ ὑπὸ ἐρμηνευτῶν τοῦ ἱεροῦ δικαίου προτεινόμενα], ἀλλὰ ἀπομακρυνθῆς [τούτου] νὰ προσφέρῃ ἐξιλεωτικὴν θυσίαν, [ὅπως ἀποτρέψῃ ἀπ' αὐτοῦ τὴν συμφορὰν].

6.—Καὶ εἶναι δ' ἱκανὸς νὰ καθαρῖζῃ συχνὰ τὴν οἰκίαν, λέγων ὅτι ἔχει γίνεαι εἰσβολὴ (ἔφοδος) τῆς Ἐκάτης [τῆς ὁποίας τὴν ὀλεθρίαν ἐπίδρασιν ἐπεθύμει νὰ ἀποτρέψῃ].

7.—Καί, ἐὰν γλαῦκες κραυγάζωσιν, ἐνῶ αὐτὸς βαδίζει, [εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε] **νὰ ταράττηται** (ἧ: νὰ ἐμβάλληται εἰς ταράχην) καί, ἀφοῦ εἶπῃ «'Αθηνᾶ ὑπερέτερα [βοήθησον]», νὰ διαβῆ τοιουτοτρόπως.

8.—Καὶ [εἶναι τοιοῦτος, ὥστε] οὔτε νὰ τολμᾷ νὰ πατήσῃ ἐπάνω εἰς τάφον, οὔτε νὰ θέλῃ **νὰ ἔλθῃ εἰς νεκρὸν** (: νὰ πλησιάσῃ νεκρὸν) οὔτε εἰς λεχώ, ἀλλὰ νὰ λέγῃ ὅτι τὸ νὰ μὴ μαινῆται [ἐκ τῆς προσεγγίσεως πρὸς τούτους] εἶναι συμφέρον (ᾠφέλιμον) εἰς αὐτόν.

9.—Καὶ [εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε], ἀφοῦ προστάξῃ εἰς τοὺς οἰκείους του νὰ βράσωσιν οἶνον [ἵνα διὰ τῆς βράσεως οὗτος ἀποκαθαρισθῆ] κατὰ τὴν 23 καὶ 26 ἐκάστου λήγοντος μηνός, νὰ ἀγοράσῃ, ἀφοῦ ἐξέλθῃ τῆς οἰκίας, μυρσίνας, λιβανωτόν, ζυμαρικὰ (δηλ. πλακούντια πλατέα καὶ λεπτά καὶ στρογγυλὰ) καί, ἀφοῦ εἰσέλθῃ ἐντὸς τῆς οἰκίας, νὰ στεφανώσῃ καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν τὰ ἀγάλματα τὰ παριστάοντα τὸν Ἐρμαφροδίτον.

10.—Καὶ ὅταν ἐνύπνιον ἴδῃ [δυσάρεστον] εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε] νὰ πορεύηται πρὸς τοὺς ὄνειροκρίτας, πρὸς τοὺς μάντις, πρὸς τοὺς οἰωνοσκοποὺς, ἵνα ἐρωτήσῃ εἰς τίνα θεὸν ἢ θεάν πρέπει

νὰ προσεύχηται, [καὶ εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε νὰ πορεύηται μετὰ τῆς γυναικὸς του(ἐὰν δὲ δὲν εἶναι εὐκαιρὸς ἢ γυνὴ μετὰ τῆς τροφῆ) καὶ τῶν παιδῶν κατὰ μῆνα πρὸς τοὺς Ὁρφεοτελεστάς, ἵνα μνηθῆ τὰ Ὁρφικὰ μυστήρια.

11.—καὶ[ἐὰν τις ἤθελε νὰ δώσῃ τὸν ὄρισμόν τῶν δεισιδαίμωνος], δύναται νὰ θεωρηθῆ ὅτι [ὁ δεισιδαίμων] εἶναι [εἷς] ἐκ τῶν μετ' ἐπιμελείας περιρραντιζομένων διὰ θαλασσίου ὕδατος [ἔπερ ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων ἐθεωρεῖτο καθαρτικὸν καὶ τῶν ἀμαρτημάτων].

12.—Καὶ ἐὰν ποτε παρατηρήσῃ τινὰ τρώγοντα σκόροδα ἐκ τῶν ἐν τοῖς τριόδοις [δείπνων τῆς Ἐκάτης, ἅτινα ἀπετέλουν θυσιᾶς ἀποτροπαίους], ἀφοῦ ἀπέλθῃ [εἰς τὸν οἶκόν του],[εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε] νὰ λουσηθῆ ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ὀνύχων καί, ἀφοῦ προσκαλέσῃ [ἐν τῷ οἴκῳ του] ἱερείας, νὰ τὰς παρακαλέσῃ νὰ ἐξαγνίσωσιν αὐτὸν μὲ σκιλλοκρόμυδον ἢ μικρὸν κυνάριον [εἰς θυσίαν προσενεχθέν].

13.—Ὅταν δὲ ἴδῃ [τινὰ] μαινόμενον ἢ ὑπὸ τῆς νόσου ἐπιληψίας κατεχόμενον, ἀνατριχιάσας(τρομάξας)[εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε] νὰ πτύσῃ εἰς τὸν κόλπον του [τρὶς, ἵνα οὕτω οὗτος ἔνπαινόμενος μὴ γένηται οἰκητήριον τοῦ κακοῦ δαίμονος].

Α'.—ΠΕΡΙ ΚΑΚΟΛΟΓΙΑΣ

Εἶναι δὲ ἡ κακολογία τάσις (κλίσις) τῆς ψυχῆς πρὸς τὸ κακὸν διὰ λόγων (ἢ: κακολογία δὲ καλεῖται πάθος τῆς ψυχῆς πρὸς τὸ δυσφημεῖν τοὺς ἄλλους).

1.—Ὁ δὲ κακολόγος εἶναι τοιοῦτός τις, ὥστε, ὅταν ἐρωτηθῆ· «ὁ δεῖνα· τί ἄνθρωπος εἶναι;», νὰ εἴπῃ καθὼς οἱ ἐξιστοροῦντες τὴν γενεάν [τινος]· «*Δοιπὸν ἀκριβῶς θὰ ἀρχίσω κατὰ πρῶτον ἀπὸ τοῦ γένους αὐτοῦ*». Τούτου ὁ μὲν πατὴρ κατ' ἀρχὰς ὠνομάζετο Σωσίας, ἐπωνομάσθη δέ, ὅτε ὑπηρετεῖ ὡς στρατιώτης Σωσίστρατος, ὅτε δὲ ἐνεγράφη [γενόμενος ἀπελεύθερος διὰ τὰς πρὸς τὴν πατρίδα ὑπηρεσίας του] εἰς τοὺς δημότας [τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν] ἐπωνομάσθη] Σωσίδημος· ἢ μὲν βεβαίως μήτηρ του

εἶναι εὐγενῆς ἐκ Θράκης· ὀνομάζεται λοιπὸν ἡ *γυνή* (=ψυχή) Κρινοκοράκα· λέγουσι δὲ ὅτι αἱ τοιοῦτον ὄνομα ἔχουσαι ἐν τῇ πατρίδι [των Θράκη] εἶναι εὐγενεῖς· αὐτὸς δ' οὗτος [ὁ ἄνθρωπος περὶ τοῦ ὁποίου ὑπεβλήθη εἰς αὐτὸν τὸ ἐρώτημα] ὡς καταγόμενος ἐκ τοιούτων[γονέων]εἶναι ἀχρεῖος καὶ ἄξιος νὰ μαστίζηται[καθ' ἐκάστην ἡμέραν διὰ τὴν ἀχρειότητά του (: κακίαν, ὀκνηρίαν, παυοργίαν του)].

2.—Βεβαίως δὲ καὶ εἶναι τοιοῦτος ὁ κακολόγος, ὥστε νὰ λαμβάνη μετ' ἄλλων μέρος εἰς τὴν συζήτησιν, ἀφοῦ εἶπη [τὰ ἐξῆς], ὅταν ἄλλοι κακολογῶσι τινα· «Ἐγὼ δὲ τοῦτον τὸν ἄνθρωπον ἔχω μισήσει περισσότερο ἀπὸ ὅλους· διότι καὶ εἰδεχθῆς τις εἶναι ἀπὸ τὴν ὄψιν τοῦ προσώπου· ἢ δὲ κακία του *εἶναι μοναδική* (: δὲν ἔχει ταῖρι). Ἀπόδειξις δὲ [ταύτης εἶναι τὸ ἐξῆς]· δίδει δηλ. εἰς τὴν γυναϊκά του, ἣτις ἔφερε προῖκα *τάλαντα* (ἦτοι πολλὰς χιλιάδας δραχμῶν)[καὶ]ἐκ τῆς ὁποίας ἐγεννήθη πρὸς χαράν του παιδίον, *τρεῖς χαλκοῖς* (ἦτοι 3)8 τῆς δραχμῆς) εἰς ἔξοδα διατροφῆς, καὶ ἀναγκάζει ταύτην νὰ λούηται μὲ ψυχρὸν ὕδωρ κατὰ τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν τελεῖται ἡ ἑορτὴ τοῦ Ποσειδῶνος (ἦτοι κατὰ τὸ μέσον τοῦ χειμῶνος, τὸν Ἰανουάριον)».

3.—Καὶ καθήμενος μετὰ τινων εἶναι ἱκανὸς νὰ εἶπη [κακοὺς λόγους] περὶ ἐκείνου, ὅστις ἐγερωθεὶς ἐκ τοῦ ὄμιλου του ἀνεχώρησεν, καὶ ἀφοῦ βεβαίως κάμη ἀρχὴν [εἶναι τοιοῦτος, ὥστε] νὰ μὴ φεισθῆ ἀπὸ τοῦ νὰ κακολογῆ μηδὲ τοὺς συγγενεῖς αὐτοῦ.

4.—Καὶ [εἶναι τοιοῦτος, ὥστε] νὰ λέγη πλείστους κακοὺς λόγους περὶ τῶν ἑαυτοῦ φίλων καὶ συγγενῶν καὶ περὶ τῶν ἀποθανόντων, ἐπονομάζει *τὴν προᾶξιν ταύτην* (ἢ: τὸν τρόπον τοῦτον) *ἐλευθεροστομίαν* (εἰλικρινεῖαν) καὶ πνεῦμα δημοκρατικὸν καὶ ἐλευθερίαν καὶ πράττων τοῦτο μετὰ μεγίστης εὐχαριστήσεως ἐκ τῶν ἐν τῷ βίῳ του πράξεων.

Τ Ε Λ Ο Σ